

NIEUWÉ AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd

DE GROTE ONBEKENDE

De Zilverzwendel

N° 2224

WEKELIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

DE ZILVERZWENDEL

HOOFDSTUK I.

EEN « BOOM » AAN DE BEURS

In de laatste helft van de week hadden er zonderlinge geruchten de ronde gedaan in de City van Londen.

Er werd op geheimzinnige wijze gefluisterd door bankdirecteuren, commissarissen van grote ondernemingen, accountants, chefs de bureau, kassiers en bankklerken.

Als het ware plotseling was er een nieuw concern in het leven geroepen, dat de weidse naam droeg van « Maatschappij tot ontginning van de zilvermijnen te Fort Collins, Colorado. »

De zaak was gevestigd op de derde verdieping van een reusachtig gebouw in de buurt van de St. Paul Cathedraal,

dat pas was gebouwd op een stuk grond, dat tot voor kort een woestijn was geweest van onkruid; een souvenir van de Duitse Blitz op Londen in het begin van de tweede wereldoorlog.

Er waren lieden, die het hoofd schudden en mompelden, dat er tegenwoordig wel wat al te veel maatschappijen als paddestoelen uit de grond opschoten, maar over het algemeen werden zij uitgelachen, want de « Colorado Maatschappij », zoals zij reeds de dag na haar oprichting bij afkorting werd genoemd, moest een zeer soliede onderneming zijn, dat kon geen ogenblik in twijfel worden getrokken.

Zij was behoorlijk geregistreerd, mannen van invloed en positie hadden zitting in de Raad van Commissarissen, de directeur en manager was een bekend mijningenieur, het werkkapitaal bedroeg ettelijke millioenen en de zilvermijn daarginds scheen wel schier onuitputtelijk.

Ternauwernood waren dan ook de aandelen aan de markt gebracht, of liefhebbers deden zich voor, die wilden kopen en — wat maar zelden geschiedt — binnen een etmaal stonden die aandelen reeds boven pari en vocht men er letterlijk om, nog wel niet op de Beurs, maar kenners van de toestand begrepen wel, dat het niet lang zou duren, of ook daar zou men de aandelen in de zilvermijn van Fort Collins grif nemen.

Dit alles was des te zonderlinger, omdat het duidelijk in het oog sprong, van de aanvang af, dat de kleine belegger een weinig huiverig was, om zijn geld in deze nieuwe papieren te steken. De kleine kapitalisten en de eenvoudige lieden, die een spaarduitje terzijde hadden weten te leggen, waren door bittere ervaringen de laatste tijd een beetje voorzichtiger geworden.

Maar toen zij bemerkten, dat de aandelen in de mijn als het ware wegvlogen en binnen vier en twintig uur reeds bijna het dubbele van hun nominale waarde golden, hetgeen nog nimmer was voorgekomen, zelfs niet in de tijden van de meest woeste speculaties in Amerikaanse petroleum, toen begrepen ook eenvoudigen van geest, die voorzichtigen, die kleine lieden, dat zij met vertrouwen hun geld konden steken in een onderneming, die zonder enige twijfel reusachtige dividenden zou uitkeren.

Verscheidene dagbladen bevatten artikelen, waarin de nieuwe onderneming warm werd geprezen en de financiële redacteurs van de grootste organen stonden lang niet sceptisch tegenover de nieuwe mijnmaatschappij.

Nu is het een feit, dat dergelijke beschouwingen slechts naar waarde geschat kunnen worden door insiders, door die lieden, die in staat zijn, tussen de regels door te lezen en die meer op de geest, op de inhoud, dan wel op de vorm

van een artikel letten.

De kleine belegger leest ze maar zelden, — en dan over het algemeen slecht.

Voor de ingewijde was het duidelijk, dat die financiële redacteurs zich voorlopig nog een weinig afzijdig hielden en met veel mooie woorden eigenlijk weinig zeiden.

Zij ontrieden niet bepaald, de nieuwe papieren te kopen; zij gaven alleen maar in overweging, nog wat geduld te oefenen, de kat eerst eens uit de boom te kijken.

En toch scheen niets zo hecht, zo vertrouwenwekkend als deze nieuwe maatschappij.

Dat was ook de mening van Charles Brand, die, achterover in zijn stoel leunend en langzaam een zacht eitje pelend, de ogen gericht hield op een nummer van de «Daily Mail», dat naast zijn ontbijtbord schuins was opgezet tegen de broodrooster.

Hij knikte herhaaldelijk goedkeurend met het hoofd, bemerkte toen, dat zijn zacht eitje zijn vingers dreigde te besmeuren, greep onmiddellijk krachtadig in, door het ei in zijn mond te laten verdwijnen, en mompelde, bijna onverstaaubar door deze plotselinge verstopping:

— Dat lijkt mij wel wat. Wat denk jij er van, Edward?

Deze vraag was gericht tot John Raffles, die tegenover hem zat, en met zijn gespierde, witte vingers bezig was, een perzik van het donzen velletje te ontdoen. Raffles richtte even zijn doordringende, grijze ogen op Brand, en zei bedaard:

— Misschien zou ik de bedoeling van je vraag beter begrijpen, als ik haar verstond. En ik zou haar stellig verstaan, als je eerst je mond leeg at.

— Neem mij niet kwalijk. Het pleit is al beslecht; het ei heeft het onderspit moeten delven. Ik gaf als mijn mening te kennen, dat het mij wel lijkt.

— Je sloeg het tenminste gulzig genoeg naar binnen.

— Een ogenblikje. Ik spreek nu over iets anders, ik bedoel die nieuwe maatschappij.

— Ik ben er nog steeds niet. Je kunt moeilijk van me verlangen, dat ik dwars door een blad van tien pagina's kan heen kijken. Over welke maatschappij heb je het?

— Ik heb het over de « Maatschappij tot ontginning van de zilvermijnen te Fort Collins, Colorado. » Wat dunk je, zou ik er niet een honderdduizend pond van je kapitaal in beleggen?

— Je zult mij een genoeg doen, door er geen shiling in te beleggen.

— Maar waarom niet? Geloof jij dat die onderneming niet veilig is?

— Voorlopig geloof ik, dat wij verstandiger zullen doen, de zaken eerst eens aan te kijken. Ik heb er genoeg leergeld voor betaald, om een weinig wantrouwend te staan tegenover zilvermijnen, vooral die in Colorado.

— Maar is dat niet wat overdreven, Edward? De rapporten van de prospectors luiden zeer gunstig.

— O, een prospector is ook maar een mens, en dus feilbaar.

— Maar er is zilver gevonden.

— Ik ontken het niet. Maar staat er in het rapport ook op welke diepte?

— Op een diepte die varieert tussen tien voet en 70 meter.

— Daar heb je het al, dat is erg onzeker. Hoeveel van het zilver ligt op een diepte van tien voet, en is dus gemakkelijk te exploiteren en hoeveel van de voorraad zou van een onmogelijke diepte van 70 meter omhoog moeten worden gebracht?

— De prospectors verzekeren...

— Die kunnen verzekeren wat zij willen; ik zal liever nog maar wat wachten. Die aandelen zijn mij wat al te vlug in waarde gerezen, zonder merkbare reden, want er is de eerste dagen hoegenaamd geen vraag naar geweest.

— Pardon, dat ik je moet tegenspreken, ze zijn bij honderden gekocht.

— Zeker, maar door vrienden en stromannen van Philip Daring, de ondernemer van de zaak, en directeur van de maatschappij. Het is een kunstje, en dat alleen maar wordt toegepast bij het pousseren van ondernemingen, die zulk een steuntje nodig hebben, bij gebrek aan innerlijke kracht.

— Ik geloof dat je te zwartgallig bent, Edward. De dagbladen...

— Praat mij om 's hemelswil niet van de dagbladen. Wat zei de Franse politicus ook al weer? « Een krant, dat is een mijnheer! » zei hij, en de man had gelijk. Ik heb menigmaal achter de schermen kunnen zien en zelfs de allergrootste bladen zijn niet onbevooroordeeld, en kunnen dat ook onmogelijk zijn. Het zijn handelsondernemingen, zoals margarinefabrieken en boksmatches het zijn en zij verschillen daarvan slechts uiterlijk. Wanneer een blad er voordeel in ziet, deze of gene nieuwe onderneming aan te bevelen, wel, dan doet het dat ook. Maar als je diezelfde bladen goed gelezen hebt, dan zul je toch ook de artikelen van de financiële redacteers niet hebben overgeslagen, en die laten een heel andere toon horen, voor wie weet te lezen.

— Dan zal ik je raad maar volgen en voorlopig maar eens afwachten, hoe het met die nieuwe onderneming loopt.

— Dat zou ik je tenminste sterk aanraden. Wacht maar eens eerst een aandeelhouders vergadering af en handel daarna. Op dergelijke vergaderingen komt meestal de aap uit de mouw. Dan moeten er dividenden uitgekeerd worden en als die er de eerste de beste keer al niet zijn, begint men de zaak te wantrouwen, dan wordt er een onderzoek ingesteld, dan wil men wel eens gaarne weten of de prospectors wel bevoegd en volmaakt onomkoopbaar zijn geweest, en heel vaak barst dan de bom reeds. Ik durf zelfs te beweren, dat het menigmaal reeds veel eerder gebeurd. Zilvermijnen, ik weet het bij ondervinding, zijn gevaarlijke dingen, de goede niet te na gesproken, maar die moeten dan ook werkelijk heel goed zijn. Een zilvermijn kan allerlei verrassingen brengen, drie jaren, tien jaren, twintig misschien produceert zij een grote voorraad zilver van uitmuntende hoedanigheid en voor iemand er op verdacht is, blijkt zij te zijn uitgeput, of zij levert zilver op, dat de kosten van het delven niet eens waard is. Verstandige exploitanten houden er dan maar dadelijk mee op en zoeken naar een baantje in een

ander concern en als dat niet lukt worden zij desnoods bioscoopportier, maar de domkoppen en ook de bedriegers gaan rustig door, houden hun mond, lanceren berichten over een buitensporige productie, de vondst van een nieuwe ader, drijven de aandelen geweldig op, voor het laatst en gaan met de buit strijken voor, wat men noemt de grote « krach » komt. Die onderneming boezemt mij belang in des te meer, naar-mate ik haar wantrouw. Wij zullen eens een bezoek gaan brengen op het kantoor van de maatschappij en inlichtingen inwinnen.

— En geloof je, als je het werkelijk bij het rechte einde hadt en het was inderdaad een zwendelmaatschappij, dat men je dan zou inlichten?

— Zo gek ben ik niet, Charles. Dat geloof ik natuurlijk niet. Men zal mij rapporten overleggen, verslagen, attesten, wat al meer. Berekeningen van de opbrengst, oordeelvellingen van deskundigen en daaruit zal ik wel mijn conclusies kunnen trekken, denk ik.

— Neem mij niet kwalijk, Edward, maar dat betwijfel ik toch. De mensen worden verstandig, zij worden bovendien wantrouwend en als die mijnmaatschappij werkelijk bedrog op het oog heeft, dan kun je er van op aan, dat al die rapporten en die attesten slechts een geest van optimisme en goed vertrouwen zullen ademen.

— Wij zullen wel eens zien, hernam Raffles glimlachend. Ik ben daar niet zo zeker van. Heb je lust om mee te gaan?

— Dat spreekt vanzelf. Ik ben dadelijk tot je dienst.

Ook Brand was opgesprongen, de beide vrienden verlieten de kleine eetzaal en gingen naar de vestibule, waar de oude, grijze Gaston, de kamerbediende van Raffles kwam aanlopen zo snel zijn stijve benen hem konden dragen, om hen aan hoed en wandelstok te helpen.

Het was mooi weer en zo warm, dat zij hun overjassen niet nodig hadden. Zij maakten dan ook geen gebruik van een of ander voertuig, maar wandelden naar de City, door de drukke straten en stonden een uur later stil voor het

machtige kantoorgebouw, waarin zich de zetel van de nieuwe maatschappij bevond. Zij maakten gebruik van de lift en toen zij uitstapten kwam hun aanstonds een groom tegemoet, die hen naar hun wensen vroeg.

— Is mijnheer Daring te spreken? vroeg Raffles.

— Persoonlijk mijnheer?

— Als het kan persoonlijk, hernam Raffles glimlachend. Hier is mijn kaartje, ik ben Lord William Aberdeen.

— Ik zal het in ieder geval vragen, mylord. Wees zo goed mij te volgen.

Hij begeleidde de beide bezoekers naar een wachtkamer, zeer fraai gemeubeld, blijkbaar uit een onbekrompen beurs.

Die kamer grensde aan het grote kantoor, voor de klerken bestemd en door een brede glaswand heen, welke de beide vertrekken scheidde, kon men het gehele kantoor overzien en zich vermeien in de aanblik van een twintigtal schrijvende, cijferende en typende jongelieden, voor het merendeel tot het mannelijk geslacht behorend.

Men kon van de wachtkamer uit ook de deur zien, die toegang scheen te geven tot het privé-kantoor van Philip Daring, welke deur nu en dan openging, om doorgang te verlenen aan een of ander lid van het personeel.

Echter had de wachtkamer ook langs een andere weg dan door het kantoor der klerken heen gemeenschap met het kantoor van de directie.

Toen de groom was vertrokken, keek Raffles eens in het kantoor rond en vestigde toen zijn blikken op een jonge man, zeker niet ouder dan 22 of 23 jaar, die aan een der voorste lessenaars zat, in zijn arbeid verdiept.

Hij keek even een weinig verbaasd naar hem en zeh toen op zachte toon tot Brand:

— Kijk eens naar dat jongmens, neen die met dat volle, blonde haar en die lichtbruine ogen

— In dat lichtblauwe pak?

— Ja juist. Herken je hem niet? Weet je niet wie hij is?

— Ik denk niet, dat hij het zijn kan, maar in ieder geval lijkt hij sprekend

op Alfred Shelly, die het vorige jaar slag was van de Oxford ploeg, die de wedstrijd tegen Cambridge won en aan wie die overwinning voor een groot deel werd toegeschreven.

— Hij lijkt er niet alleen veel op, Charles, maar hij is het stellig.

— Maar dat is toch niet mogelijk. Shelly is toch student. Hoe zou hij nu hier kunnen zitten?

— Weet jij welke veranderingen er zich in zijn particuliere leven kunnen hebben voorgedaan? De studie in de rechten is tegenwoordig kostbaar en hij kan wel arm zijn geworden. Hoe het zij, hij is het en hij is nu klerk bij Philip Daring, dat is even zeker.

De jonge man, die met de lichtbruine ogen, keek juist op dat ogenblik op en heel even ontmoetten zijn grote, heldere ogen die van Raffles. Die ogen schitterden in een knap, maar wat bleek gezicht en de volgende seconde waren zij al weer afgewend. Hij keek even op zijn polshorloge, zag om zich heen, stond toen op, verliet zijn lessenaar, keerde weer terug om er enige papieren af te nemen en ging toen het kantoor uit, door een tweede deur.

Naar het scheen werd hij een ogenblik teruggeroepen door een man met grijs haar, een rode neus en een verwarlijke, hoornen bril daarop, die er uitzag als een kassier of een chef de bureau. De jonge man zei iets, liet de papieren zien en ging toen haastig heen.

Een paar minuten later kwam de groom terug en verzocht de bezoekers

hem naar het kantoor van mijnheer Daring te volgen, die zich bereid had verklaard, mylord persoonlijk te woord te staan; waarschijnlijk bij wijze van gunst, naar het gelaat van de jeugdige boodschapper te oordelen.

Raffles en Brand volgden hem en zij liepen over de dikke looper in een brede gang, toen zij bijna, in het midden van die gang, daar waar een dwarsgang er op uitliep, bijna ondersteboven werden gelopen door de jonge man met de bruine ogen, die overhaast afscheid scheen te nemen van een mooi jong meisje, dat een hevige kleur kreeg, toen zij de bezoekers zo plotseling zag voorbijgaan.

Toen de beide jongelieden zo haastig uit elkander waren gestoven, vroeg Raffles glimlachend aan de groom:

— Dat mooie meisje is zeker iemand van het personeel?

— Neen, mylord, dat is miss May Daring, de dochter van de president-directeur.

Raffles wendde zich glimlachend tot Brand en zei fluisterend:

— Zo'n bedrieger. Dan moest hij haar zeker die gewichtige papieren tonen, welke hij van zijn lessenaar medenam.

Een paar seconden later opende de groom de deur van een weelderig gemeubeld vertrek en Raffles en Brand stonden tegenover Philip Daring. Er stonden twee aaneengeschoven schrijftafels in het vertrek, maar de managing-director was niet aan zijn bureau gezeten.

HOOFDSTUK II.

PHILIP DARING

Daring was achter zijn groot schrijfbureau gezeten en had nog even gesproken met een man van omstreeks veertig jaar, ofschoon zijn haar reeds zeer sterk begon te dunnen, naar de laatste mode gekleed en met een smal gezicht, waarin twee donkere ogen gloedden.

Hij had bij het binnenkomen van Raffles en Brand een kleine buiging gemaakt, zijn hoed gegrepen en verliet nu het vertrek.

— Dat was mijn mede-directeur en manager, Cédric Durham, zei Daring, terwijl hij een paar stappen naar Raffles toekwam. Hij had haast; ik denk

ook wel niet dat zijn aanwezigheid volstrekt noodzakelijk is, nietwaar?

— Niet in het minst, mijnheer Daring, antwoordde Raffles, terwijl hij de directeur in het gelaat zag.

Hij keek aan tegen een breed, opgezet gezicht, met sterk geprononceerde wallen onder de ogen, die beschut werden door borstelige wenkbrauwen, een kleine knevel, kort geknipt volgens de heersende Engelse mode en voor een man van zijn leeftijd, hij was zeker vijf en vijftig jaar, zeldzaam fraaie, goed onderhouden tanden.

Die vormden overigens zijn enige schoonheid, want het was geen aange-naam gezicht, dat van Philip Daring, dat moest gezegd worden en toch merkte Raffles aanstonds de gelijkenis op tussen het mooie meisje, dat hij zo-even gedurende een paar seconden gezien had en deze man.

Raffles had zijn onderzoek in enkele tellen beëindigd en begon:

— Ik weet niet zeker of zelfs uw aanwezigheid wel volstrekt vereist is, mijnheer Daring. Maar omdat ik half en half voornemens was, een vrij groot bedrag in uw onderneming te steken, vond ik het wel de moeite waard, mij eerst eens een weinig op de hoogte te stellen. Het is waar, men vertelt op de beurs niets dan goeds van de maatschappij, maar toch, ik ben nu eenmaal een voorzichtig man en als men een pakket aandelen in een zaak wil kopen ter waarde van een kwart millioen.

Daring deed een stap achteruit en keek Raffles met grote ogen aan, zo-zeer had de hoogte van het bedrag hem verrast, en toch was hij gewend, met grote bedragen om te gaan.

— Een kwart millioen, mylord? herhaalde hij langzaam. Dat is zeer veel. Weet u wel dat de gehele emissie niet meer dan een half millioen bedraagt.

— Waarom vergroot u uw aandelenkapitaal dan niet? vroeg Raffles glimlachend.

— Ja, dat zal spoedig genoeg moeten gebeuren, hernam Daring haastig. Er is zo veel vraag naar onze aandelen, dat er zelfs bij benadering niet aan de vraag te voldoen is. Wat de veiligheid

der belegging betreft, ik geloof te mogen zeggen, dat gij moeilijk iets beters zoudt kunnen kiezen.

Hij had op een elektrische knop gedrukt, een klerk kwam binnen en hij beval op korte toon:

— De laatste rapporten, Shelly.

Brand keek bij het horen van die naam op.

Hij zag de klerk eens wat beter aan; het was de jonge man met de lichtbruine ogen en Raffles had zich dus niet vergist, het was de voormalige student, die nog pas een jaar geleden als roeier in de boot van de Oxford-ploeg zijn collega's aan de overwinning had geholpen. De jonge man wierp een vluchtige blik op Raffles en Brand en ging weer heen zonder een woord te zeggen. Daring was naar zijn bureau gegaan, nam er wat bedrukte papieren af en stak ze Raffles toe met de woorden:

— Dit is een prospectus en hier aan de achterzijde zijn de rapporten van onze ingenieurs en prospectors afgedrukt. Gij kunt daaruit zien dat de vooruitzichten uiterst gunstig zijn. Er wordt trouwens reeds nu gerekend op een dividend van niet minder dan 40%.

— Na de afschrijvingen?

— Na zeer ruime afschrijvingen.

— Dat is inderdaad veel, zei Raffles, terwijl hij de prospectus vluchtig door las. Ik heb echter ook de financiële rubrieken van de grote bladen gelezen, mijnheer Daring, en...

— Op wat de heren van de pers schrijven, kunt gij toch bezwaarlijk staat maken. Zij draaien met alle winden mee en maar al te dikwijls schrijven zij alleen in hun eigen belang. Het is in dit geval niets dan jalouzie; deze onderneming gaat hun te goed. Ik moet u echter zeggen, mylord, dat ik vrees, dat gij niet zo gauw voor een kwart millioen aan aandelen zult kunnen investeren. De effecten worden thans reeds stevig vastgehouden en daarenboven: voor zulk een bedrag is er op het ogenblik stellig niet meer aan de vrije markt. Gij zoudt ze slechts bij kleine posten tegelijk hier en daar kunnen opkopen, tegen de nog al hoge koers van thans.

— Zulk een aankoop in het groot zou natuurlijk de papieren dadelijk nog verder opjagen? vroeg Raffles glimlachend.

— Mylord is toch zeker een te goed zakenman, om dat niet zelf te weten. De effecten zouden even zo snel oplopen, als zij zouden dalen, wanneer de bezitters snel gingen verkopen. Maar daartoe zal het niet zo spoedig komen, dat verzeker ik u.

— Gij denkt dus dat de mijn haar plicht zal doen?

— En meer dan dat.

— Dan ben ik besloten, mijnheer Daring. Gij vergunt mij zeker wel deze prospectie mede te nemen?

— Dat spreekt immers vanzelf. Een ogenblik; daar is de klerk terug met de pas ontvangen rapporten uit Fort Collins. Kijk ze maar in, wanneer u wilt.

Daring had Shelly de gestencilde vellen afgenomen en stak er een aan Raffles en een aan Brand toe. Raffles wierp er slechts een vluchtige blik in, vouwde toen het papier toe, liet het in zijn zak glijden en zei glimlachend:

— Ik denk wel, dat alles in orde zal zijn, mijnheer Daring, wij houden u niet langer op.

Hij had Brand een wenk gegeven, de twee mannen bogen voor Daring, die alweer op een elektrische schelknop gedrukt had en de groom wachtte hen buiten de deur op en bracht hen naar de liftkooi.

De jongen verwijderde zich, blij met de fooi, en Raffles en Brand stonden te wachten tot de lift op hun étage zou zijn, toen zij eensklaps, dicht in hun nabijheid, een driftige, vrouwelijke stem hoorden zeggen:

— Maar ik heb uw geleide volstrekt niet nodig, mijnheer Durham. Gij gelooft toch zeker niet, dat ik een klein kind ben, dat niet alleen op straat durft gaan?

— Mijn gezelschap is u dus zo onwelgevallig? klonk een mannenstem, waarin men ingehouden drift en ook hartstocht hoorde

— Ik ben er tenminste niet zozeer op gesteld, dat ik mij diep ongelukkig zou gevoelen als ge mij alleen liet gaan.

Waarom wendt gij u niet liever tot een van de vele dames, aan wie gij tot dusverre het hof hebt gemaakt, mijnheer Durham?

— Dat weet je heel goed, May. Je weet wel dat jij mijn uitverkorene bent en dat die anderen niets meer voor mij betekenen. Toe, laat mij je vergezellen.

— Neen, mijnheer Durham. Ik blijf bij wat ik gezegd heb: ik wil alleen gaan. Gij zult bovendien wel te werken hebben, nu de mijn-rapporten zijn binnen gekomen.

— Ik heb daarmee voorlopig niets te doen, bromde Durham. En je vergist je als je denkt, dat ik mij met een kluitje in het riet laat sturen.

— Dreigementen? Denkt gij daarmee uw doel te bereiken? Daarin vergist gij u toch heerlijk. Uw vleierijen hebben geen indruk op mij kunnen maken en uw bedreigingen zullen niets bereiken, waar uw laffe complimentjes gefaald hebben.

— Ik dreig niet, May. Maar ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat je me zoudt afwijzen. Vroeger was dat toch anders...

— Wat moet dat betekenen? vroeg May ijskoud. Wilt U daarmee soms zeggen, dat ik u ooit heb aangemoedigd? Wees voorzichtig, mijnheer Durham, opdat mijn onverschilligheid niet verandert in verachting. U kent mij nog slecht, als gij gelooft, thans op de goede weg te zijn. En laat mij nu gaan wat ik u verzoeken mag, ik heb haast.

Er klonken driftige voetstappen en een ogenblik daarna stond May Daring vlak voor Brand en Raffles, die onwillekeurig getuigen waren geweest van dit niet voor hun oren bestemde gesprek.

Zij kreeg een kleur als vuur, stamelde iets dat niet te verstaan was, opende de deuren van de lift, die juist stilhield, ging er binnen en had reeds op het knopje gedrukt, waardoor de lift haar tocht voortzette, voor de beide vrienden er op hun beurt in hadden kunnen plaats nemen.

Zij stonden elkaar nog verbluft, en half lachend aan te kijken, toen de directeur-manager op zijn beurt om de

hoek van de dwarsgang kwam lopen, blijkbaar zeer opgewonden, met zijn hoed op het hoofd, en zijn handschoenen in de hand.

Ook hij stond verrast stil blijkbaar in de war door deze onverwachte ontmoeting, en keek de beide vrienden beurtelings allesbehalve vriendelijk aan. Hij begreep natuurlijk wel, dat zij op die korte afstand hadden moeten horen, wat er zoeven gesproken was, maar evenzeer zag hij in, dat hij daar moeilijk aanmerkingen op kon maken. Hij scheen een ogenblik in beraad te staan, of hij ook van de lift gebruik zou maken, maar liep toen haastig door, en struikelde bijna over een plooi in de gangloper, in zijn haast om de trap te bereiken, die hij zo vlug hij kon begon af te lopen.

Brand keek Raffles glimlachend aan, en zei op gedempte toon:

— Nijdig als een spin. Hij had ons, geloof ik, wel de nek om willen draaien als hij er de moed voor gevonden had.

— O, aan moed ontbrak het hem niet, alleen maar aan een goede aanleiding, zei Raffles schouderophalend. Die Cédric Durham ziet er niet bepaald uit als een man die vrees kent. Enfin, wij weten nu, dat hij een goed oogje heeft op May Daring, en dat zij niets van hem wil weten, maar daarentegen lang niet ongevoelig is voor de lieve woordjes van een zekere Alfred Shelly. Wij hebben nog al vrij veel ontdekt in die korte tijd.

— Maar nog maar weinig van de hoofdzaak.

— Hoezo?

— Wij weten nog niets van de betrouwbaarheid van de Colorado Maatschappij.

— Nog niet veel, dat is waar. Die staten en rapporten zeggen natuurlijk niets. Bij vroegere gelegenheden zijn er wel eens tienduizenden als retour-commissie betaald, alleen om valse rapporten te krijgen van de deskundigen. Vooral in Amerika was men daar zeer

sterk in. Maar over enkele dagen denk ik zekerheid te hebben.

— Op welke manier dan wel?

— Door daar nogmaals terug te ke-
ren.

— En geloof je dat je dan iets wijzer wordt? Er zullen natuurlijk wel ingewijden zijn, die meedoen aan de knoerij, wel te verstaan, als jij het bij het rechte eind hebt, maar je vermoedt toch zeker niet, dat zij je zullen inlichten?

— Zo dwaas ben ik niet. Maar ik zal er komen in gezelschap van een assistent, die mij alles zal kunnen vertellen, een helper, die mij al vroeger grote diensten heeft bewezen.

— Meen je mij soms?

— Neen, amice. Ik wil niets afdingen op je schrandereid, en je bekwaamheid om je onzichtbaar te maken, maar jij zou toch nog te zeer in het oog lopen. Mijn helper is mijn microfoon. Wij zullen nu aanstonds hard aan het werk gaan; reeds morgen breng ik het toestel mee, en zal dan wel gelegenheid vinden, het ongezien in de schoorsteen te bevestigen, nadat wij van te voren, laat ons zeggen als gemeente-electriciens van het dak af een geleidingsdraad door de schoorsteen omlaag hebben laten zakken.

— Maar waartoe al die moeite? Wat doet het er eigenlijk toe, of het een knoeizaak is of niet, van het ogenblik af, dat wij er geen geld in steken? Maar veronderstel nu eens, dat je microfoon geen resultaat oplevert, dat je volstrekt niet te weten komt of deze zaak een zwendelonderneming is of niet, kortom, dat je geen zekerheid kunt erlangen. Wat denk je dan te doen?

Raffles keek Brand een ogenblik aan, alvorens de deur van de lift te openen, die hij op de tweede verdieping had laten stoppen en antwoordde toen rustig:

— Dan ga ik naar Colorado en verschaf mij dàar zekerheid, die ik hier niet kan verkrijgen.

HOOFDSTUK III.

WAT DE MICROFOON ONTHULDE

Raffles was er zeker de man niet naar om tijd verloren te laten gaan, wanneer hij zich eenmaal een plan in het hoofd had gezet.

Hij was diezelfde ochtend, na het onderhoud met Daring, nauwelijks in zijn woning teruggekeerd, of hij begaf zich met Brand naar de geheime werkplaats onder de garage van hun huis in de Cromwellstreet en zocht daar onmiddellijk alles bij elkaar, wat hij voor de ten uitvoerlegging van zijn plan meende nodig te hebben.

Een flinke bos schelle draad, koperen klemmen, een tas met gereedschap, allerlei benodigdheden gebruikelijk in de electro-techniek, werden bijeen gezet en vervolgens naar boven gebracht, in het stille huis, waar zich nooit iemand anders bevond dan de trouwe Gaston, want Raffles had niet de minste behoefte zich bij zijn doen en laten op de vingers te laten kijken door lastige en nieuwsgierige bedienden.

De tweede bediende was de chauffeur James Henderson, die Raffles was toegedaan met een trouw en een liefde, die geen grenzen kenden en deze woonde in het kleine tuinhuis, dat zich achter het huis uitstreckte, verreweg de grootste tuin van de gehele wijk.

Vervolgens namen de beide vrienden uit een uitstekend verborgen kast in de wand van hun slaapkamer, een paar van die overalls, zoals de Londense gemeente-electriciens ze dragen, trokken ze over hun eigen kleren aan, teneinde er zich in geval van nood spoedig van te kunnen ontdoen, deden hun gelaat met behulp van enkele kleurmiddelen een gehele verandering ondergaan en begaven zich vervolgens op weg naar de City, om daar een huis uit te zoeken, waar zij het gemakkelijkst op het dak konden komen, om vandaar het huis te bereiken, waar de Colorado Maatschappij gevestigd was.

Alles verliep naar wens.

Op de hoek van het blok flatgebou-

wen bevond zich een garage, aan de achterzijde waarvan ijzeren brandladders van het dak tot bijna aan de grond reikten.

Zonder dat iemand ook maar in het minst op hun lette, beklommen Raffles en Brand deze ijzeren trappen, bereikten het dak van de garage en vandaar zonder de minste moeite het platte dak van het reusachtige kantoorgebouw.

Voor een leek zou het zoeken van de juiste schoorsteen een zeer lastig en tijdrovend werkje zijn geweest, voor Raffles, met zijn sterk ontwikkeld oriënteringsvermogen, was het kinderspel.

Een meetlint bewees daarbij goede diensten.

Zodra hij de goede schoorsteen had gevonden, werd de schelledraad ontrold, na aan het einde te zijn voorzien van een koperen klem en voorzichtig afgelaten in de rookgang.

Dit was een tamelijk gewaagde onderneming, daar het onmogelijk was met juistheid te bepalen, hoe hoog de schoorsteenpijp was, en het kon ook niet zonder gevaar worden gemeten, daar Daring zich wel in zijn kantoor zou bevinden.

Maar daar het er voor zulk een fijn en aanzienlijk versterkend instrument als de microfoon van Raffles, niet op aankwam, of zij een paar meter hoger of lager hing, nam de Gentleman-Dief het zekere voor het onzekere en liet de geleidingsdraad slechts zover zakken, als hij haast zeker wist, veilig te kunnen doen.

De rest was spoedig voor elkaar.

De draad werd zover als nodig was ontrold en langs de dakgoot gelegd, op een veilige afstand, om kortsluiting te vermijden.

Raffles keek tevreden naar zijn werk en zei:

— Nu komen wij vanmiddag hier terug, ik zal beneden de microfoon bevestigen, tenminste als ik er de gelegenheid toe krijg en jij moet hierbo-

ven, in deze zelfde uniform, goed op-
letten, de draad vieren als ik trek en
dan aan het einde de hoorn bevestigen.
Dan zorg dan meteen voor een batterij.
En nu gauw gemaakt, dat wij weg ko-
men: wij hebben nog enkele uren licht
voor ons.

De twee mannen daalden op dezelfde
wijze weer naar de begane grond af en
terwijl Brand in de buurt bleef, om
aanstonds weer naar het dak te kun-
nen gaan, reed Raffles zo snel als hij
kon naar zijn huis terug, verkleedde
zich en begaf zich toen opnieuw naar
het kantoorgebouw in de City, thans
gewapend met de microfoon, om daar
onder een of ander voorwendsel op-
nieuw een onderhoud te vragen met
Philip Daring.

Het geluk was hem hierbij gunstig,
want men liet hem binnen in een ge-
heel verlaten vertrek, daar Daring juist
in het aangrenzende kantoor vertoefde,
blijkbaar niet zeer in zijn humeur, want
Raffles hoorde duidelijk zijn ongedul-
dige stem.

Hij aarzelde geen ogenblik, maar
liep op de schoorsteenmantel toe, greep
met de hand in de wijde rookgang, had
spoedig het uiteinde van de draad beet
en bevestigde met een paar vlugge
handgrepen de microfoon aan de kope-
ren klem.

De draad hing spoedig weer stil en
niets verried thans de aanwezigheid van
het verraderlijk instrument.

Raffles veegde zijn handen aan zijn
zakdoek af, trok zijn manchetten recht
en had juist rustig in een gemakkelijke
stoel plaats genomen, toen Daring bin-
nentrad met een zeer kwaad gezicht,
waaraan hij slechts met grote moeite
een vriendelijke uitdrukking scheen te
kunnen geven.

Raffles bleef nauwelijks vijf minuten
en ging toen de kamer uit, verliet het
kantoorgebouw en reed rustig naar huis
— Brand zou daarboven het verdere
werk wel doen.

Brand kwam laat terug met de bood-
schap, dat hij zijn tijd wel beter had
kunnen besteden; hij had woord voor
woord kunnen horen wat er in het pri-
vé-kantoor van Daring gezegd werd,

maar dat was de moeite van het luis-
teren in het geheel niet waard ge-
weest.

Een paar klerken hadden een schro-
bering gekregen, een paar cliënten van
de bank hadden om inlichtingen ge-
vraagd en die gekregen, — en ten slotte
was Shelly binnengeropen, een ogen-
blik voor het kantoor zou sluiten, die
een zeer vinnig standje in ontvangst
had moeten incasseren, wegens « bruta-
liteit » tegen de kassier, die zich daar-
over ernstig beklaagd had.

Raffles luisterde aandachtig naar dit
verslag, knikte goedkeurend en zei toen
half spottend, half medelijdend:

— Arme kerel, het zal ook wel niet
erg aangenaam zijn geweest, daar ge-
heel alleen boven op het dak. Morgen-
ochtend los ik je af; morgenmiddag
is het dan jouw beurt weer. Maar mor-
genochtend kun je iets anders doen. Ik
stel er belang in te weten, welke reden
Shelly wel kan hebben gehad, niet af
te studeren en een slecht bezoldigde be-
trekking als klerk aan te nemen. Die
jongen boezemt mij belang in. Zou je
daarachter kunnen komen?

— Dat zal wel niet zo moeilijk zijn.
Zijn adres is natuurlijk wel te vinden
en al is Londen een wereldstad, bu-
ren zijn overal praatgraag.

— Dan zullen we nu maar eens lek-
ker gaan eten, om je schadeloos te
stellen, arme kerel, en vanavond kun-
nen we ons amuseren in het Hypodrome
Theater, waar een nieuwe vocaliste moet
optreden.

De volgende ochtend om negen uur
bevond Raffles zich, weer gekleed als
electricien, op het dak van het kantoor-
gebouw.

Hij moest even zoeken voor hij het
telefoontoestel kon vinden, hetwelk
Brand zorgvuldig had weggestopt, uit
vrees dat onbevoegden het zouden vin-
den.

Raffles bracht het toestel aan zijn
oor en begon te wachten met het ge-
duld van een kat.

Het toestel werkte zo uitstekend, dat
geen enkel geluid in de kamer daar be-
neden voor hem verloren ging.

Hij hoorde het openen van een deur, het verschuiven van een stoel en duidelijk het gegons van een stofzuiger.

— Dat is nog pas de werkster, bromde hij. Dan is er nog wel tijd voor een sigaret.

Een kwartier later ging de deur opnieuw open en Raffles hoorde hoe er voetstappen klonken en daarna heel duidelijk de stem van Daring, die riep:

— Waar is de post? Waarom is die, voor de duivel nog niet binnengebracht? Jullie zijn allemaal slaapmutsen en ezels.

— Ondanks de vechtpartijen om zijn aandelen in handen te krijgen, schijnt onze man niet bijzonder in zijn humeur te zijn, bromde Raffles glimlachend voor zich heen.

Hij luisterde nu oplettend toe en hoorde achtereenvolgens hoe een klerk met de post binnenkwam, hoe de kassier daarop binnentrad, die een vrij onbelangrijk gesprek voerde met de directeur, en daarna geruime tijd niets meer.

Raffles dacht er echter niet aan, zijn post te verlaten.

Om een uur of elf werd zijn geduld beloond.

Want de deur werd geopend en een stem zei:

— Goede morgen, Daring.

— Goede morgen, Durham.

— Ik zou je graag een ogenblik willen spreken.

— Waartoe die plechtigheid? Wij zijn toch samen de bestuurders.

— Het gaat ditmaal niet over zaken, Daring. Kan iemand ons hier horen?

— Is het zo geheim? Wacht dan maar even. Er klonken voetstappen en toen een geluid alsof er koperen ringen over een roede schoven, waaruit Raffles begreep, dat het zware velours gordijn voor de deur naar het kantoor werden geschoven, zodat men daar onmogelijk iets zou kunnen verstaan, van wat er binnen werd gesproken.

Toen weer de stem van Daring:

— Is het zo in orde? Steek dan spoedig van wal; er is vrij veel te doen.

— De zaken marcheren dus?

— Vraag je dat nog? Ik geloof toch

waarlijk niet dat jij te klagen hebt.

— Dat zou er ook nog aan moeten ontbreken, zei Durham grimmig. Ik ben toch degene geweest, die het denkbeeld het eerst geopperd heeft.

— Maar ik was de man, die het ten uitvoer bracht. Ik weet niet wat méér waard is. Maar laten we daar nu maar niet over spreken, want het heeft toch geen nut. Wat wil je van me?

— Ik zal kort zijn, Daring. Je bent niet blind, je ziet vrijwel alles — en je zult dus ook wel gezien hebben, dat... dat ik liefde voor je dochter heb opgevat.

Als antwoord klonk er voorlopig niets anders dan het snelle tikken met een potlood op de rand van een tafelblad.

En daarop de stem van Daring, met een klank van spot er in:

— Je hebt mij niet veel eer bewezen; ik heb inderdaad wel zo iets menen te merken, al betwijfel ik of ik het wel liefde zou hebben genoemd. Waarom vertel je mij dat eigenlijk?

— Een zonderlinge vraag. Aan wie zou ik het eerder moeten zeggen dan aan de vader? Ze is minderjarig; — ze heeft jouw toestemming nog nodig

— Waarvoor?

— Ben je gek geworden, Daring? Waarvoor anders dan om met me te trouwen?

— Durham, je vergist je als je denkt, dat je de goede weg hebt ingeslagen. Ik denk er niet aan, om mijn dochter te dwingen met je te trouwen.

— Wie praat er van dwingen? Je hebt alleen maar toestemming te geven.

— Wel neen, man, wel neen. Dat is volstrekt niet voldoende. Luister eens goed: — als ik haar niet dwing, dan doet ze het zeker niet.

— Hoe weet je dat?

— Omdat ze het mij gezegd heeft.

Een poos bleef het stil en al kon Raffles hun gezichten niet zien, — hij begreep maar te goed, hoe de beide mannen elkaar op dit ogenblik zouden aankijken.

Durham was de eerste die weer sprak.

Zijn stem klonk een weinig schor toen hij zei:

— Dat is nonsens, Daring. Daarmede kom je er niet van af Zij is jouw dochter; — ze kan, gelukkig, niet doen wat zij wil...

— Als jij haar vader was zou je daar wel anders over denken.

— Dat mag zijn zo het wil, — ik reken op je om mij haar toestemming te verzekeren.

— Dan heb je op het verkeerde paard gewed, Durham, hernam Daring, wiens stem volkomen rustig was. Luister nu eens goed naar mij. Wij zullen open kaart spelen. Je hebt gelijk als je zegt, dat mijn dochter niet kan trouwen met wie zij wil. Maar ik zou liever mijn hand afkappen, dan haar ook zelfs maar de raad te geven, laat staan te dwingen, om met iemand als jij bent te trouwen.

— Meen je wat je daar zegt?

— Ik ben geen man van twee woorden, dat weet je wel.

— En weet je dan ook, dat je buitengewoon onvoorzichtig handelt? Voor de duivel, men zou zeggen, dat jij je heel veilig voelt.

— Wat heeft dat er nu mee te maken?

— Moet ik je dat zeggen? Wel man, ik kan je morgen voor de rechter dagen.

— Alléén?

— Wat bedoel je daarmee?

— Komkom, houd je niet van de domme, moet ik je dat nog uitleggen? Als ik voor de rechter moet verschijnen, dan hou jij me toch zeker gezelschap.

— Dat is nog de vraag, hernam Durham en Raffles hoorde duidelijk zijn vals lachje. Niet ik ben de instigator, niet ik heb de aandelen laten drukken, ik ben alleen maar, zoals de Romeinse rechtskundigen het noemden, de auctor intellectualis — en die is in gevallen als deze niet strafbaar.

— Neen? Geloof je dat? Ook niet als die « verstandelijke maker, » de man, die het plan ten uitvoer bracht, zekere brieven schreef

— Die brieven hebben geen bewijskracht.

— Dat zou te proberen zijn. Maar zouden wij dit spelletje niet liever staken, Durham? Het dient tot niets. Je

denkt dat je mij in je macht hebt en ik verzeker je dat je je vergist. Denk je er ook in het geheel niet aan, dat je op straat zou staan, van het ogenblik af, dat je het bedrog met de zilvermijn aan het licht brengt? Zou jij je aandeel in de buit zo gemakkelijk kunnen missen?

— Geef me dan de hand van je dochter.

— Ik denk er niet aan.

— Is dat je laatste woord?

— Mijn laatste! En ik weet heel goed wat ik zeg en wat ik zeg is dit: jij durft mij niet aanklagen, omdat je niet zo ezelachtig zult zijn, zelf de bron droog te leggen, waaraan je je laaft. Wat was je, wie was je, voor wij dit plannetje uitbroedden?

— Ik had in ieder geval de zilvermijn.

— Een mijn, waarin voor twintig pond zilver zat, geen penny meer. Je hebt haar duizend dollar aan mij verkocht en dat was meer dan ze waard was, zelfs als bouwterrein.

— Dan heb ik je toch het plan aan de hand gedaan en je mocht je wel wat dankbaarder tonen.

— Toon ik mij niet dankbaar genoeg, door je zulk een groot bedrag in de winst af te staan? Kom Durham, neem een goede raad van mij aan en zet je dat denkbeeld uit het hoofd; ik bedoel dat huwelijk met May. Dacht je werkelijk dat ik haar met open ogen aan een schurk zou geven?

— Ben jij ook maar iets beter dan ik?

— Dat betwijfel ik, maar ik zou er niet aan denken, een onschuldig meisje aan mij te willen verbinden, waarbij ik het verschil in leeftijd nog terzijde laat.

— Onschuldig? Als ik morgen de knoelery uitbreng, wijst iedereen haar na als de dochter van een bedrieger en zij zal zich nergens meer kunnen ver-tonen.

Raffles meende een paar snelle stappen te horen, toen een soort gebrom als van een getergde stier en daarop de stem van Daring, die zei:

— Neem je in acht, Durham ik waarschuw je, — drijf het niet te ver Wij weten zeer goed, wat wij aan el-

haar hebben en wij zullen elkander wel niet veel toegeven, — maar zeg van mijn dochter nooit meer iets dergelijks, of het zou je berouwen en dit is mijn laatste woord; — zet je die dwaasheid van een huwelijk met haar maar gerust uit het hoofd. Daar komt niets van, zolang ik nog leef — en als ik sterf zal zijzelf wel zorgen, dat er niets van komt, daar ben ik niet bang voor.

— Ik denk dat je nog wel eens op dat besluit zult terugkomen, Daring, zei Durham op dreigende toon. Je weet niet waartoe ik in staat ben, man, als ik mij in mijn plannen gedwarsboemd zie. — Zeg eens, — je hebt toch zeker geen andere plannen met haar? Ik heb je dat al eens eerder willen vragen; — heb je niet opgemerkt, dat die Alfred Shelly wel wat al te veel belang in haar stelt?

— Op wat mijn klerken in hun eigen tijd doen of niet doen, let ik nooit, antwoordde Daring koeltjes. En als je dat soms een geruststelling kan zijn: — geen haar op mijn hoofd denkt er aan ooit toestemming te geven tot een verbintenis tussen mijn kind en die verlopen student, die zijn studie heeft moeten opgeven, toen het bij de dood van zijn vader bleek, dat er geen geld om te studeren was, maar daarentegen wel schulden waren.

— Ik weet niet of je dochter er op dezelfde wijze over denkt. Het komt mij voor, dat zij niet onverschillig voor hem is.

— Genoeg! viel Daring hem op heftige toon in de rede. Ik duld niet dat je op die wijze over May spreekt, — en laat mij nu alleen; — ik heb te werken.

— Een goede benaming, — werkelijk een pracht benaming. Werken is goed. Waarom ben jij eigenlijk hier? Doe zoals ik. Je hebt toch niets anders te doen dan het geld van die ezels op te strijken, dat zij voor onze waardeloze vodjes papier neertellen.

Daring bromde iets voor zich heen, dat Raffles onmogelijk kon verstaan, er klonk een geluid alsof er een wandelstok van een tafel werd genomen, daarop voetstappen en ten slotte het openen en sluiten van een deur.

Toen werd het stil.

Raffles bleef nog even wachten, met de ontvanger van het toestel tegen het oor gedrukt, maar toen hij niets meer hoorde, legde hij de telefoon neer en mompelde in zichzelf:

— Het is dus precies zoals ik van de aanvang af vermoed heb. Een zwendelonderneming op grote schaal. Vervolste rapporten, omgekochte prospectors en ingenieurs, betaalde berichten in de dagbladen, — de gebruikelijke trucs. En het gaat ditmaal om millioenen, naar het schijnt. Die Daring en Durham spelen een gevaarlijk spel. Geloven zij soms dat zij buiten schot zullen blijven, en het kunnen voorstellen, alsof zij zelven slachtoffers zijn geworden? Ik betwijfel het. Maar hoe het ook zij, — er moet een einde worden gemaakt aan dit spel. Er mogen geen arme drommels meer worden opgeofferd aan de geldzucht van die schurken. Het is mij een raadsel hoe een man met zulk een schat van een dochter tot dergelijke schelmerijen kan vervallen. Ik zou willen weten of Alfred Shelly van dat geknoei op de hoogte is. Maar neen, dat lijkt mij nog al onwaarschijnlijk. Daring zal toch niet zo dom zijn, zijn personeel er in te betrekken. Neen, die klerken zijn verbonden aan zijn onderneming, die tot dusverre slechts eerlijke zaken behandelde.

Raffles bleef nog even wachten, na de telefoon weer ter hand te hebben genomen, maar toen daar beneden alles stil bleef, verliet hij zijn luisterpost en krom langs de brandladders naar beneden.

HOOFDSTUK IV. DE ZILVERMIJN

Toem Raffles diezelfde avond met Brand in de particuliere spreekkamer van de Grote Onbekende in het gebouw van de Windsor Club gezeten was, waarvan Raffles Vice-President was, begon Brand, nadat de beide onafscheidelijke vrienden geruimen tijd zwiingend hadden zitten roken:

— En hoe wil je nu eigenlijk deze zaak tot een oplossing brengen?

— Ik wil mij, — aldus Raffles, om te beginnen met eigen ogen gaan overtuigen van de staat van zaken daarginds. Is de mijn werkelijk uitgeput, zoals wel bijna zeker is, dan haal ik er getuigen bij en maak het onmiddellijk bekend, voor nog meer dwazen en misleiden hun geld in die bodemloze put gooien

— Daarmede zullen weken gemoeid zijn.

— Volstrekt niet. Een halve week zal zelfs ruimschoots voldoende zijn, denk ik. Wij zullen met onze vliegmaschine, de « Duivel der Lucht », heen en weer vliegen en tien uren na te Croydon te zijn opgestegen, kunnen wij te Fort Collins landen.

— Je denkt toch niet alleen te gaan?

— Dat zou even dwaas als gevaarlijk zijn. Jij en Henderson gaan beiden met mij mee.

— En hoe is het met Alfred Shelly?

— Ik heb hem verzocht, om tien uur even hier te komen; — als hij op tijd is, moet hij over enkele minuten hier zijn

— Wat is eigenlijk je plan met hem?

— Ik wil hem inlichten, zodat hij een goed heenkomen kan zoeken. Die jongen is mij sympathiek, na wat ik hem middag nog omtrent hem heb vernomen. Hij heeft geen ogenblik gearzeld zijn studie te laten varen, nadat hij reeds vier jaren student was geweest, toen hem dit onmogelijk werd gemaakt door gebrek aan geld, en hij heeft dadelijk uitgezien naar een be-

trekking, om het nodige geld te kunnen verdienen voor het onderhoud van zijn moeder en zijn beide zusjes van vijftien en zeventien jaar.

Raffles wierp een blik op zijn horloge en vervolgde:

— Het is precies tien uur. Als hij een man van de klok is, dan...

De deur ging open en Raffles besloot glimlachend, terwijl hij opstond:

— En dat is hij, naar ik zie. Kom binnen, mijnheer Shelly. Dit is mijn vriend Brand.

Alfred Shelly trad, een weinig verwonderd, het fraai gemeubelde vertrek binnen, waarheen Gaston hem gebracht had en zei:

— Ik moet erkennen, mylord, dat gij mij verbaast. Ik ontving uw uitnodiging om bij u te komen, een ogenblik voor het kantoor sloot en ik durf te zeggen dat ik nieuwsgierig ben de reden te kennen, waarom gij mij, die u volkomen onbekend is, hebt willen spreken.

— Gij zult het spoedig vernemen, mijnheer Shelly. Neem plaats, wat ik u verzoeken mag.

De jonge man ging zitten op de stoel die Brand hem had toegeschoven en Raffles zei, na hem een ernstige blik te hebben toegeworpen:

— Ik verzeker u, mijnheer Shelly, dat ik dit alles slechts doe, omdat ik groot belang in u stel en omdat ik het zonde van zulk een energieke jonge man zou vinden, als zijn toekomst gevaar zou lopen. Sta mij dus toe, u enkele vragen te stellen, die als inleiding moeten dienen, van hetgeen ik u heb mede te delen.

— Vraagt slechts, mylord, zei Shelly, hoe langer hoe meer verbaasd.

— Mag ik weten of gij reeds lang in dienst zijt van de Colorado Maatschappij, waarvan de heer Daring practisch de eigenaar is?

— Omstreeks een half jaar, mylord.

— Hij had vroeger een bankzaak, nietwaar?

— Die heeft hij eigenlijk nog.

— Inderdaad, — zo is het. Hij heeft er echter nu nog meer bijgenomen, die maatschappij tot exploitatie van de zilvermijn in Colorado, nietwaar?

Shelly schoof een weinig onrustig op zijn stoel heen en weer en even vertrok zijn krachtig getekende mond, toen hij ten antwoord gaf:

— Dat is inderdaad zo, mylord, — het is algemeen bekend.

— Zeg eens, oprecht mijnheer Shelly, — hebt u verstand van dergelijke ondernemingen?

— Niet veel, mylord, antwoordde Shelly, en Raffles meende aarzeling in zijn stem te bespeuren

— Gij hebt immers rechten gestudeerd?

Shelly schrok merkbaar en riep uit:

— Hoe weet gij dat? Wie heeft u dat verteld?

— Mijn waarde heer Shelly, — als gij zoiets geheim had willen houden, dan had men uw portret verleden jaar niet bijna levensgroot in de « Daily Mail » moeten afdrucken. Gij lijkt er nu nog sprekend op en ik zelf heb uw ploeg en u met genoeg zien winnen.

Shelly kreeg een kleur, en stamelde:

— Ik denk er ook niet aan om het te ontkennen, mylord. Er deden zich omstandigheden voor, die het nodig maakten, dat ik mijn studie prijs gaf.

— Ik geloof dat ik die omstandigheden ken, zei Raffles glimlachend. Gij hebt u dapper gehouden, en uw moeder heeft reden om trots op u te zijn. Daarover wilde ik echter niet spreken. Ik zinspeelde slechts op het feit, dat gij in de rechten hebt gestudeerd, omdat ik daaruit het vermoeden kon afleiden, dat gij, met de scherpe blik van de rechtskundige, in die mijnonderneming wellicht meer zoudt hebben gezien dan gewone mensen.

Shelly werd bleek, en beet op zijn lippen, maar hij zei niets.

Raffles keek hem een ogenblik door-dringend aan, en vervolgde:

— Komaan, mijnheer Shelly, biecht eens eerlijk op: — hebt gij zelf nooit enig wantrouwen gekoesterd? Gelooft

gij dat die zaak betrouwbaar is? Ik denk er niet aan, u te dwingen, uw patroons te betichten, maar als man tegen man kunt ge mij in vertrouwen zeggen hoe u over die onderneming denkt.

Shelly scheen nog een ogenblik strijd met zichzelf te voeren, maar eensklaps hief hij het hoofd op, en vroeg nu zelf.

— Gelooft gij dan dat de zaak niet in orde is, mylord?

— Mijn oordeel doet er op het ogenblik minder toe, waarde heer Shelly. Maar ik wil er geen geheim van maken, dat ik inderdaad nog maar wat zal wachten alvorens ik een kwart miljoen pond in die mijn ga investeren.

— Waart gij dat van plan? riep Shelly op verschrikte toon uit.

— Ja! Daarom kwam ik juist gisteren op het kantoor van de heren Daring en Durham. Wat raadt gij mij te doen?

Shelly werd door deze onverhoedse vraag blijkbaar ten zeerste in verwarring gebracht.

Raffles, die medelijden met hem kreeg, hernam op zachte toon:

— Zeg maar niets, — ik heb het al gezien. Gij durft mij niet aanraden, mijn geld in die onderneming te steken. En gij moogt nu ook wel weten, dat mijn wantrouwen ten zeerste is opgewekt — door bepaalde bijzonderheden, waarover ik nu niet nader wil uitweiden.

— Ik koester pas sedert enige dagen de verdenking, mylord, dat... dat... begon Shelly hakkeland. Maar als ge mijn positie kende, dan zoudt gij begrijpen, dat ik daarom niet eensklaps van het kantoor kan wegblijven. Ik moet voor mijn moeder en mijn beide zusjes werken en...

— En verder is daar in dat grote kantoorgebouw in de City nog een zeer sterke magneet, die u het vertrekken bemoedijkt, viel Raffles hem met een glimlach in de rede. Gij behoeft er volstrekt niet om te blozen, evenmin behoeft gij verbaasd te zijn dat wij dat weten, mijnheer Brand en ik. Ziet gij, gij hebt ons gisteren bijna ondersteeven gelopen, toen gij... op zeer hartelijke wijze afscheid naamt van miss May. Maar denk vooral niet, dat ik mij

met andermans zaken wil bemoeien en zeker niet met zaken van zulk een tederde aard. Maar als gij nu zou merken, mijnheer Shelly, als gij er volkomen zeker van zou zijn, dat Daring een bedrieger is en dat zijn aandelen nog minder waard zijn dan de kosten van het drukken, wat zoudt gij dan doen?

De stem van Shelly klonk dof, toen hij met moeite antwoordde:

— Gij moet mij geloven, mylord, als ik u zeg, dat ik geen seconde meer zou aarzelen, als mijn wantrouwen tot zekerheid werd en onmiddellijk mijn betrekking zou verlaten, hoe zwaar mij dat ook zou vallen. Maar ik verzoek u dringend: laat mij voorlopig buiten spel en rep tegen niemand van mijn achterdocht, die misschien toch misplaatst is.

— Gij behoeft geen ogenblik vrees te koesteren, dat ik uw naam zal noemen, mijnheer Shelly, gaf Raffles hem te kennen. Maar wat het laatste betreft, ik moet vrezen, dat uw wantrouwen wel degelijk gewettigd is. Ik zelf geloof wel wat verstand te hebben van bankzaken en hier doen zich zekere schier onmerkbaar eigenaardigheden voor bij de zilvermijn, die mijn argwaan hebben gaande gemaakt. En nu zou ik u wel willen vragen, mijnheer Shelly, of gij geen beroepsgeheimen verraaft, als ge mij mededeelt, in wiens handen thans het eigenlijke bezitrecht van de mijn is. Ik meen wel te hebben gehoord, dat Durham de oorspronkelijke eigenaar was, maar...

— Het juiste weet ik er ook niet van, mylord, maar algemeen wordt gezegd, dat Durham en Daring de maatschappij hebben gesticht. Durham voor zijn deel het bezitrecht op de mijn heeft ingebracht en Daring het werkkapitaal.

— Maar de aandeelhouders zijn dan nu toch mede-eigenaars?

— Dat spreekt vanzelf, mylord.

— Die mijn kan dus niet vervreemd worden zonder hun goedkeuring?

— Ook dat spreekt vanzelf. Over iedere vervreemding van het gemeenschappelijk bezit moet beraadslaagd worden in een afgemene vergadering, waaraan minstens negen tienden van het gehele aantal oorspronkelijke aandeelhouders

moeten deelnemen en het besluit tot vervreemding moet een meerderheid van vier vijfden genomen worden, wil het geldig zijn.

— Dat ziet er alles prachtig uit — en het zou ook fraai zijn, als de mijn maar iets waard was. Is zij dat? Dat is nu juist de grote vraag, die ik wel gaarne beantwoord zag.

Shelly keek enige tijd met gefronste wenkbrauwen voor zich uit en zei toen, zonder het hoofd op te heffen:

— Ik heb daarginds in Amerika vrienden, mylord, met wie ik in een vrij drukke briefwisseling sta en die mij niet lang geleden over de mijn geschreven hebben. Die berichten luiden, helaas, ongunstig en hun brieven hebben voor het eerst mijn achterdocht geprikkeld. O, als ik zekerheid had, dat hier werd gezwendeld, ik zou niet aarzelen, mijn stem te laten horen.

— Gij zoudt niet aarzelen, de man aan de schandpaal te nagelen, die tevens de vader is van het meisje, dat gij liefhebt?

Shelly wrong zijn handen en antwoordde kort:

— Het zou vreselijk zijn, maar ik zou het moeten doen. Bedenk toch eens, mylord, die mensen, die vaak alles wat zij bezitten in de mijn hebben gestoken. Ik kan u niet zeggen hoe ik geleden heb onder het denkbeeld, dat de vader van Miss May een schurk, een bedrieger zou kunnen zijn. Geloof echter niet, dat ik haar daarom prijs zou geven.

— Als zij u liefheeft, mag zij het u ook niet euvel duiden, als gij het lot van duizenden stelt boven dat van hare vader, zei Raffles ernstig. Ik weet nu wat ik weten wilde, mijnheer Shelly. Ik zou daar nog maar zolang in betrekking blijven, tot een langere aanwezigheid u volstrekt onmogelijk is geworden.

— Gij zult mijn naam dus niet noemen? vroeg Shelly.

— Natuurlijk niet. En ik wil u wel zeggen, wanneer de krach soms spoediger komt dan wij nog verwachten, dan hoop ik dat ge u tot mij zult wenden. Ik verheug mij in het bezit van vele en goede connecties en ik denk dat gij

wel wat beters verdient dan een simpel baantje aan een twijfelachtige bank.

Shelly had de hand van Raffles gegrepen en drukte die met kracht, terwijl hij zei:

— Ik dank u voor die woorden, mylord, maar ik hoop van harte, dat gij, zowel als ik ons vergissen en dat ik daar kan blijven werken

— Ik vrees het tegendeel, zei Raffles kortaf, terwijl hij Shelly, die was opgestaan, naar de deur geleidde.

Het volgende ogenblik waren hij en Brand weder alleen. Raffles keek een ogenblik in gedachten voor zich uit en zei toen:

— Die jongen is in ieder geval niet medeplichtig, dat is duidelijk. Dat doet mij groot genoegen, meer dan ik je kan zeggen. Wij zullen die Durham eens een kool stoven, die hem zal heugen. Wat dunk je er van, als wij morgenochtend eens vertrokken?

— Je blijft dus bij dat plan?

— Zonder twijfel.

— Maar waartoe eigenlijk, nu het wel vaststaat, dat hier bedrog in het spel is?

— Wij kennen de aanwezigheid van het bedrog, maar de aard er van kennen wij nog niet en daarin stel ik juist groot belang. Wij moeten met overtuigende bewijzen in Londen terug komen, dat die zilvermijn niets meer waard is,

want dan pas zal men aan het bedrog geloven

— Nu, als het dan gedaan moet worden, zei Brand zuchtend. Hoe laat wil je vertrekken?

— Niet later dan morgenochtend negen uur, wij zijn dan om één uur in de namiddag, waar wij wezen moeten.

— Watblijft? riep Brand verrast uit. Je vergist je, om zeven uur in de avond pas.

— Om zeven uur Engelse tijd, amice. Je vergeet dat dan de klokken in Amerika pas één uur in de namiddag zullen aanwijzen.

— Ezel, die ik ben, daar dacht ik niet aan! riep Brand lachend uit. Mij dunkt dat wij dan niet te laat naar huis moesten gaan, want wij zullen om zes uur moeten opstaan

— Ik wilde je ook juist voorstellen, maar liever te vertrekken en Henderson zijn instructies te geven. De vlieg-machine is volkomen in orde en reisvaardig. Wij zullen echter wel geweren moeten meenemen en wat munitie, want de streek waar wij komen is wildrijk en de beschaving is daar in Colorado, althans in de verlaten gedeelten, nog niet wat zij te Londen is.

Onder het spreken hadden de beide mannen de kamer reeds verlaten en een ogenblik daarna stonden zij op straat, riepen een taxi aan en lieten zich naar de Cromwelstreet brengen.

HOOFDSTUK V.

NAAR FORT COLLINS

Om half negen in de ochtend reed de grote toerauto van Raffles, bestuurd door James Henderson, de reusachtige chauffeur, het vliegveld van Croydon op, vermaard als eindpunt van verschillende internationale luchtlijnen en zeker een der grootste en best ingerichte vliegvelden ter wereld.

Hier was een afzonderlijk terrein ingericht voor sportvliegers, met aparte start- en landingsbanen en daar stond ook de loods van plaatijzer, waarin de

machine van Raffles was ondergebracht.

Henderson reed de auto eerst naar de ruime garage, waar de wagen in ontvangst werd genomen door de bejaarde portier, die er een regu voor afgaf, waarna de bagage over gedragen werd naar de loods, welke Brand reeds was gaan openen, en geborgen in de sierlijke vlieg-machine, waarmede de drie mannen de tocht over de Oceaan zouden volbrengen.

Raffles had een paar dagbladen gekocht aan de grote kiosk, welke bij de ingang van het vliegveld staat en las met grote aandacht het allereerste de beursberichten.

Het was alsof zijn geoefend oor in de verte reeds het rommelen hoorde van het onweer, dat zich boven de Colorado Maatschappij samenpakte.

De berichten waren in slechts weinige woorden vervat, voor de oningewijde zonder betekenis, maar die de insider wel ongerust moesten maken.

Raffles kon onmogelijk weten wat er geschied was, maar er kon niet aan worden getwijfeld, of wat hij nu gelezen had, was de voorbode van ernstiger geruchten aangaande de zilvermijn van Fort Collins.

— Zou dat misschien het werk zijn van Durham zelf? vroeg Raffles zich zelf af. Is het misschien een bedreiging aan het adres van Daring, om deze te tonen, dat het hem gisteren ernst was? Nu, het zij hoe het zij, wij kunnen nog vandaag zekerheid hebben, als alles meeloopt.

Hij vouwde het blad op, stak het in zijn zak en ging de met bont gevoerde windjack aantrekken, die hij daar in de hogere luchtlagen zeker wel nodig zou hebben.

Brand en Henderson volgden zijn voorbeeld en nadat Raffles zich vergewist had, dat alles aan boord was gebracht, wat zij zouden nodig hebben, klommen de drie mannen in de smalle, maar gerieflijk ingerichte cockpit, waar van iedere centimeter ruimte partij was getrokken.

Het spreekt van zelf, dat Raffles zich niet eens de moeite had gegeven, om zich van een paspoort te voorzien, tenminste geen pas, die was uitgegeven door de Engelse autoriteiten.

Inderdaad zouden de ambtenaren in de Verenigde Staten het vreemd hebben gevonden, als zij een pas onder het oog hadden gekregen nog wel van luchtschippers, die op dezelfde dag te Croydon was afgestempeld.

Raffles had dan ook voorgegeven, dat hij een kleine rondvlucht over het vaste land van Europa dacht te maken en in

de Verenigde Staten zou hij een Amerikaan zijn.

Hij wist maar al te goed, aan welk groot gevaar hij zich zou blootstellen door de waarheid te zeggen, want het was thans wel aan de politie van de gehele wereld bekend, dat alleen John Raffles, de man die zich boven de Wet had geplaatst, in het bezit was van een sportvliegtuig, dat een snelheid van meer dan 700 kilometer per uur kon bereiken.

Onder in een der platte koffers bevonden zich enige voortreffelijk nagemaakte paspoorten en die moesten Raffles in Amerika de weg banen.

Zijn polshorloge wees nauwkeurig negen uur in de ochtend, toen hij de koperen hefboom overhaalde, die de schroef in beweging zette.

Het was alsof er eensklaps een orkaan kwam aangieren over het veld en tot op twintig meters afstand achter de machine konden de helpers en de grondmechanici zich nauwelijks staande houden.

Met een sprong als van een kangeroe wipte de machine van de grond en steeg steil in de blauwe lucht op.

Raffles had de tocht over de Atlantische Oceaan al zo menigmaal gemaakt, dat hij geen ogenblik behoefde te aarzelen in de keuze van de route.

Hij zou over Lands-End vliegen en achtereenvolgens schoven de steden Aldershot, Salisbury, Exeter en Bodmin als reusachtige decoraties, of beter, als grote bouwdozen, die door een kinderhand in regelmatige vorm zijn neergezet, onder de machine door, die steeds op een hoogte van minstens 2.000 meters bleef en waarvan de snelheid binnen vijf minuten tot het maximum was opgevoerd, zodat de weinige spandraden gonsden als de diepe tonen van een orgel en er van de schroef in het geheel niets te zien viel, zo razend snel wendte zij rond.

Nauwelijks een half uur nadat het toestel te Croydon was opgestegen zweefde het reeds boven Lands End en enkele minuten later stormde het de Atlantische Oceaan tegemoet, die zijn

andeloze watervlakte daar beneden uitspreidde.

De beide mannen hadden te Londen stervig ontbeten, maar dat belette niet, dat James drie uur later aanstalten ging maken om de lunch te bereiden, al verzekerde Brand hem ook lachend, dat het pas elf uur in de ochtend was, want de reus haalde zwijgend zijn enorm zilveren horloge te voorschijn, een erfstuk van zijn overgrootvader en zei bedwaard:

— Dat horloge liegt nooit, mijnheer Brand. Ik verzeker u, dat de zon zich eerder zal vergalopperen dan mijn goede, trouwe knol.

Hij knielde neer voor het kleine, electriche fornuis en een ogenblik daarna verriede de prikkelende geur van een krachtige bouillon en gebakken eieren, dat Henderson zich inderdaad niet bekommerde om de stand van de zon en alleen volgens zijn horloge te rade beliefde te gaan.

De tocht had zonder enig ongeval plaats en hoe interessant hij ook was, hij was van eentonigheid niet vrij te pleiten, want bijna negen uren aaneen zagen de drie reizigers niets anders dan lucht en water. De schepen op de oceaan brachten ook al niet veel afwisseling, want die deden zich slechts aan hen voor als kleine stippen, nauwelijks herkenbaar.

Toen hij nog omstreeks een uur van de kust verwijderd was, deed Raffles de machine nog hoger stijgen en verlegde de koers meer naar het zuiden.

Drie kwartier later kwam Boston in zicht en spoedig daarna vloog de machine over de grote havenstad en zette haar tocht in Westelijke richting voort, onvermoeibaar steeds met dezelfde snelheid.

Het was een zonderlinge gewaarwording, dat het zo lang licht bleef en vooral Henderson verbaasde er zich over, ofschoon het een zeer natuurlijke oorzaak had: de vliegmaschine bewoog zich met grote snelheid in dezelfde richting als de zon en bleef dus langer van het gezelschap van dat schitterende hemellichaam profiteren.

Via Boston ging de tocht over het Erie Meer, naar Detroit, Chicago, Des Moines en dwars over de staat Nebraska.

Heel diep beneden de vliegmaschine gleden nu en dan treinen over de rails, waarvan enkele herkenbaar waren aan de stoompluim uit de pijp van de locomotief. De meeste echter waren electriche of Dieseltreinen.

Het was een uur in de namiddag, toen eindelijk Denver werd bereikt, de hoofdstad van de Staat Colorado en gelegen aan de voet van het Front Range gebergte, een bergketen, die zich in de richting Noord-Zuid uitstrekt en aan de voet waarvan ook Fort Collins is gelegen, een honderdtal mijlen Noordelijker dan Denver.

Omstreeks een half uur later streek de « Duivel der Lucht » ten slotte neer op een grote prairie, in de onmiddellijke nabijheid van het stadje.

Fort Collins is eigenlijk niets meer dan een groot dorp, hetwelk zijn ontstaan hoofdzakelijk te danken heeft aan de aanwezigheid van een garnizoen, dat nog dateert van de strijd tegen de Indianen.

De bevolking bedraagt niet meer dan 9.000 zielen, het garnizoen van het fort inbegrepen en zij bestaat hoofdzakelijk van de opbrengst van veeteelt en akkerbouw, want het klimaat is er verrukkelijk, de grond bijzonder vruchtbaar wegens kunstmatige bevloeiing door de recente bouw van stuwdammen, en de overvloedige groei van alle gewassen maakte het houden van vee tot een lozend bedrijf.

De bevolking bestaat uit een zonderling mengsel van Mestiezen, dat wil zeggen de afstammelingen van Indianen en blanken, Mulatten met negerbloed, Quadronen, die voor een kwart gedeelte Indiaans bloed in de aderen hebben, Mexicanen, Ieren, maar ook rasechte Amerikanen, waarbij zich dan nog voegden afstammelingen van Fransen en Noeren.

Over het algemeen was het een rustige bevolking, misschien warmbloediger dan de Amerikanen in de Noordelijker

gelegen streken en sneller klaar met mes en revolver.

Als er gevochten werd te Fort Collins dan werd er goed gevochten en dan had de politie handenvol werk om een bloedbad te voorkomen, want evenals in Mexico gold hier de wet van de bloedwraak en wie een familielid verloor door doodslag was verplicht door die ongeschreven wet, zijn dood te wreken.

De vliegmaschine was geland in de onmiddellijke nabijheid van een ranch, op nauwelijks twintig meters afstand van een stevige, houten palissade, welke over een lengte van verscheidene kilometers een van die reusachtige corals of kralen omgaf, zoals die behoren bij bijna alle hacienda of boerenhofsteden in die streken, zo dicht bij de Mexicaanse grens.

Deze palissade omgaf een paardenkraal, waarin een paar honderd jonge dieren waren opgesloten, die, zeer verschrikt door het geraas van de zo eensklaps dalende machine, als dol rondgalopperden.

De drie mannen waren ternauwernood uitgestapt om hun zware pelzen af te werpen en hun verstijfde ledematen wat leniger te maken, of er kwam een half dozijn door de zon gebruide boerenknechts en cowboys aanlopen, die niet zeer vriendelijk keken, maar verast bleven stilstaan, toen zij daar de vliegmaschine ontwaarden; een niet alledaags verschijnsel in die afgelegen streken.

Zij spraken Engels met een sterk Mexikaans accent, doorspekt met kernachtige Spaanse vloeken en ratelden allen door elkaar, terwijl Raffles glimlachend bleef toeluisteren, maar eindelijk zijn handen ophief en uitriep:

— Easy, amigos, take it easy! Wanneer gij allen door elkander spreekt, is het mij onmogelijk, uw bedoeling te raden. Zijt gij soms kwaad over de wanorde, die ik onder uw paarden heb aangericht? Ik geloof dat zij al tot rust zijn gekomen. En hier hebt gij een pleister op de wonde.

Raffles deelde de zes knechts een tiental dollars uit en de uitwerking was als die van olie op een kokende zee.

De bruine gezichten, waarop zoeven nog het vaste voornemen te lezen had gestaan, de drie levenmakers aan het spit te rijgen, vertoonden eensklaps een lachende trek, de blinkend witte tanden werden zichtbaar en de schitterende zwarte ogen lachten vrolijk.

— Grote kinderen, zei Raffles op zachte toon en in het Frans tot Brand.

Daarop wendde hij zich weer tot de paardenjongens, allen gekleed in dikke lederen broeken en rode wambuizen, op alle naden gestikt met passement en versierd met vossenstaarten en zei:

— Ik ben hier niet voor mijn genoegen gedaald vrienden. Er is een gebrek aan mijn machine, zij moet rust hebben en ik zou het toestel gaarne onder dak brengen. Weet gij hier geen gelegenheid een ledige schuur van uw meester, een afgedankte stal. Alles is welkom, mits het groot genoeg en waterdicht is.

Alsof zij het hadden afgesproken begonnen de zes knechts dadelijk weer, onder het maken van levendige gebaren, te kakelen en te schreeuwen, maar na enige ogenblikken begreep Raffles dan toch, dat Larry Tacoma, de eigenaar van de hacienda, juist een grote schuur had laten ontruimen, die wel een paar dagen leeg zou staan en waar de vliegmaschine gemakkelijk kon worden ondergebracht, met vleugels en al.

Zij zouden het aanstonds gaan vragen.

Zij draafden weg, terwijl hun sporen rinkelden en de slippen van hun rode dassen achter hen aan fladderden. Enige minuten later kwam een zwaar gebouwd man aanlopen, met hoge rijlaarzen aan en een breedgerande hoed op, die zich voorstelde als Larry Tacoma, de eigenaar van de ranch, de grootste in een straal van 45 mijlen, zoals hij er trots aan toevoegde.

Raffles deed hem het verhaal, dat hij reeds zo menigmaal had moeten doen, dat hij van een naburige stad kwam, en door een panne had moeten dalen, en verzocht, zijn machine te mogen brengen, tegen een behoorlijke betaling.

Tacoma was een echte zoon van het land, gastvrij tot in het overdrevene, en hij wilde dan ook niets horen van be-

taling, terwijl hij bovendien de drie reizigers dadelijk uitnodigde op de hofstede te vertoeven, totdat de machine hersteld zou zijn, en zij weer zou kunnen opstijgen.

Raffles, die wel wist dat hij de ranch-eigenaar dodelijk zou beledigen als hij dit goed gemeende aanbod afsloeg, nam aanstonds deze vriendelijke uitnodiging aan. Tacoma klapte in de handen, een dozijn paardenjongens kwamen aanlopen, en onder toezicht van Henderson werd de machine in de grote schuur geroeld, waar zij gemakkelijk een plaats kon vinden, nadat de beide reusachtige vleugeldeuren zover mogelijk waren geopend.

Daarop nam Tamoca de drie mannen mede naar het grote, witgepleisterde huis, omgeven door een brede waranda, die overal door een luifel was beschut tegen de brandende zonnestrallen, en stelde hen voor aan zijn vrouw, een echt Spaans type, aan zijn mooie dochter, een meisje van omstreeks twintig jaar, zeer eenvoudig gekleed, en die meer op een paard dan op een stoel scheen te zitten, want zij was gelaarsd en gespoord, en hield haar karwats in de handen.

Het bleek dat men juist aan tafel wilde gaan, en de drie reizigers werden dadelijk uitgenodigd, om aan de maaltijd deel te nemen.

Raffles begreep direct, dat hij geen gunstiger gelegenheid had kunnen wensen om een en ander te vernemen aangaande de befaamde zilvermijn.

Hij wist het gesprek dan ook al spoedig en onmerkbaar daarheen te leiden, en juist toen een mesties bij wijze van dessert een schaal met heerlijke, sappige vruchten binnenbracht, vroeg Raffles:

— Is het waar, dat er hier in de omgeving nog zoveel zilver in de bodem zit, waarde gastheer?

— Het is mogelijk, dat het er inzit, maar niemand heeft het er nog ooit kunnen uithalen, antwoordde Tacoma meesmuilend. Ik herinner mij een Engelsman, die hier een paar jaar geleden gewroet heeft om zilver uit de grond te halen. Hij heette, geloof ik, Dunbar

of Durham of zo iets, maar hij gaf zijn pogingen gauw op, toen hij zag dat hij evengoed had kunnen trachten zilver op de maan te delven, zodat hij, teleurgesteld in zijn verwachtingen weer naar Engeland vertrok.

Raffles had een bliksemsnelle blik met Brand gewisseld, maar zijn gelaat bleef volkomen onbewogen toen hij hernam:

— Dat is toch vreemd. Ik weet zeker, dat ik nog slechts enkele dagen geleden te Denver in een dagblad heb gelezen, dat er een maatschappij moest bestaan, te Londen wel te verstaan, die hier in de onmiddellijke nabijheid een zilvermijn exploiteert.

Tacoma keek Raffles met hoogopgetrokken wenkbrauwen aan en zei toen hoofdschuddend:

— Dan vertelde dat dagblad maar een beuzelpraatje, mijnheer. Geloof mij, ik weet wat ik zeg. Ik woon hier van kindsbeen af, ik ben gewoon in ieder seizoen tochten te paard te maken, die soms weken duren en ik weet wat er hier te koop is. Ik weet dat hier een terrein is, op omstreeks twintig minuten te paard hier van daan, waar die dwaze Brit getracht heeft zilver uit de bodem te halen, maar alles is daar dor, er groeit nauwelijks onkruid en als er zilver in de grond zit, dan zit het zo diep dat men het er toch niet kan uithalen zonder enorme kosten.

— Van een geregelde exploitatie is dus geen sprake?

— Welneen. Wie zou zo gek zijn, daar de spade in de grond te willen steken?

— Maar zijn er dan in de laatste tijd in het geheel geen pogingen in het werk gesteld om die verlaten mijn rendabel te maken?

Tacoma dacht even na, maar vóór hij kon antwoorden riep Lucile, zijn dochter, op levendige toon:

— Ik herinner mij, vader, dat er een maand geleden, toen ik naar Denver moest voor nieuwe kleren en zo, gesproken werd van een soort maatschappij, die opmetingen deed in de buurt van de verlaten mijn. En ik heb ook omstreeks diezelfde tijd mannen aan het werk gezien, die daar met auto's

waren gekomen, de hemel weet hoe. Zij hadden wat arbeiders bij zich en zij waren bezig met meetstokken en geodetische instrumenten.

— Dat waren prospectors, zei Raffles glimlachend.

— Maar ik zeg u toch, dat er niets te prospecteren valt, hernam Tacoma ongeduldig. Meent gij dat een man, die hier een halve eeuw heeft gewoond, niet op de hoogte is?

— Dat denk ik geen seconde, zei Raffles haastig. Intussen is het daarom volstrekt niet onmogelijk dat er te Denver inderdaad een maatschappij bestaat, die zich ten doel stelt te proberen, die verlaten mijn te exploiteren.

— Dan bestaat die maatschappij uit gekken, mijnheer, zei Tacoma kortaf. Ik verzeker u, dat er voor geen peseta zilver in de grond zit.

— Zijt ge daar volkomen van overtuigd?

— Absoluut. Ik heb met honderden mensen gesproken, die daar eens een kijkje zijn gaan nemen; het is onbegonnen werk, daar te willen gaan boren.

— Is het in de gehele streek zo?

— Dat zeg ik niet. Ik zeg niet meer dan ik kan verantwoord. Er is wel eens meer zilver gevonden, maar nooit op de claim van die Sunbeam of Duncan..., ik kan de naam van die kwibus niet onthouden.

— Durham was zijn naam, vader, hielp Lucile hem op weg.

Het maal liep ten einde, men stond van tafel op en de gulle gastheer liet een paar flessen kostelijke landwijn brengen en van die geurige, lange dunne Mexicaanse sigaren, cheroots genaamd, waarvoor deze streek bekend en beroemd is.

Beide, wijn zowel als tabak, werden op de hofstede van Larry verbouwd.

Daar de drie mannen zeer vermoeid waren door de inspannende luchtreis, begaven zij zich vroeg ter ruste en ieder hunner kreeg een ruime, luchtige slaapkamer aangewezen, op de eerste en enige verdieping van het witte huis.

Zij sliepen bijna onmiddellijk in en werden de volgende ochtend geheel ver-

frist en uitgerust wakker.

Een douche in een van de vier badkamers, welke het huis rijk was, voltooide dit gevoel van welbehagen en de drie mannen kwamen in opgewekte stemming bijeen in de grote tuinkamer, waar het ontbijt stond aangericht.

Brand keek naar buiten, door de grote, openstaande raamdeuren en zei:

— Welk een leven. Welk een natuur. Wat een schoonheid overal.

— Dat is het ware, Charles, zei Raffles eenvoudig. Geen overbodige weelde, een leven in de vrije natuur, een bodem die alles in overvloed oplevert, in een nooit uit te putten gulheid. Zou je denken, dat Tacoma zijn bezittingen onmogelijk in een gehele dag kan afrijden?

— Wel verbazend! riep de jonge man uit. Dan moeten zij wel een grote oppervlakte beslaan.

— Ongeveer de helft van Londen, antwoordde Raffles langs zijn neus weg. En dat moet ook wel, want hij heeft een kudde van 60000 runderen, 9.000 schapen en ongeveer 12.000 paarden. Het is begrijpelijk, dat er, om die dieren alle te kunnen laten weiden, reusachtige terreinen nodig zijn. Soms zijn de cowboys en de paardenjongens weken achtereen uit, om die kudde weer te verzamelen.

— En loopt er nooit eens een koe of een paard weg, mylord? vroeg Henderson, die aandachtig had geluisterd.

— Het gebeurt wel eens, James, maar op die ontzettende menigte vee merkt men het natuurlijk niet eens. Bovendien draagt ieder stuk vee en ieder paard het merkteken van de eigenaar, dat hem met een gloeiend ijzer op de dij wordt gebrand en wanneer het verdwaald raakt op het gebied van een buurman, wordt dat onmiddellijk teruggebracht.

En is het de gewoonte, mylord, dat men iedere vreemdeling hier zo vorstelijk onthaalt?

— Ja James, en het is een prachtige gewoonte, die ook alleen maar hier kan voorkomen, in zulk een land, overvloeiend van melk en honing. En ik zou mij de man tot een doodsvijand maken, als

ik durfde gewagen van betaling. Integendeel, je zult zien dat wij, als wij vertrekken, nog een lading levensmiddelen en vruchten meekrijgen.

— Wat denk je van hetgeen hij gisteren aan tafel zei? vroeg Brand op zachte toon, terwijl de drie mannen aan de welvoorzienere ontbijttafel plaats namen

— O, hij heeft ongetwijfeld gelijk. Er is een sprake van, of hij heeft dat gebied grondig bestudeerd en eigenlijk gezegd, zouden wij ons de moeite van een onderzoek wel kunnen besparen. Maar wij zijn nu eenmaal hier en het is zeker een belangwekkende tocht daarheen. Wij gaan het dus zelf maar eens onderzoeken.

HOOFDSTUK VI. ZILVER !

Tacoma dacht er niet aan, zijn gasten lastig te vallen.

De gastvrijheid van de brave haciendahouder was zo groot, dat Raffles en zijn beide metgezellen desnoods een maand daar hadden kunnen blijven vertoeven, zonder dat er de minste zinspeling op een aanstaand vertrek zou worden gemaakt.

Hij liet hen ook thans alleen, en pas nadat het smakelijke ontbijt genuttigd was, zagen de drie reizigers voor het eerst het gelaat van een bediende, die hen kwam vragen of zij soms lust hadden een gedeelte van het grote bezit te paard te bezien.

Raffles bedacht zich niet lang.

Het was een uitstekende gelegenheid om tevens eens een kijkje te gaan nemen in het gebied van de zilvermijn.

Maar Henderson zou achterblijven, om de vliegmaschine, waarvan zoveel geveerd was, aan een grondige inspectie te onderwerpen.

Nauwelijks tien minuten nadat Raffles zijn bevestigend antwoord had gegeven, werden er twee uitstekende paarden voorgebracht, met die zware Mexicaanse zadels, die bijna dertig kilo wegen en waarop men even gemakkelijk zit als op een stoel.

Bijna tegelijkertijd vertoonden Larry Tacoma en Lucile zich, beiden te paard, het meisje schrijlings in het zadel gezeten, een toonbeeld van gratie en gezondheid.

Tacoma kwam aanrijden en vroeg met grote hartelijkheid hoe zijn gasten

geslapen hadden.

— Zo goed, als wij in lange tijd niet gedaan hebben, waarde gastheer, antwoordde Raffles met een glimlach. De vermoeienis en uw voortreffelijke bedden hebben hun plicht gedaan. Zeg mij eens, Senor Tacoma, hebt gij er iets op tegen, wanneer de rit zich uitstrekt tot de plek waar de zilvermijn zich moet bevinden?

— Volstrekt niet. Gij kunt u dan zelf overtuigen, dat ik gisteren gelijk had.

— Wanneer wij nu op weg gaan, kunnen wij dan nog voor de lunch terug zijn?

— En daarna, Senor Tacoma, zullen wij spoedig vertrekken, zeer dankbaar voor uw gul onthaal, zei Raffles.

— Dat is iets voor later zorg. Ik laat u niet zo spoedig gaan. Gelooft gij, dat er hier zo vaak beschaafde lieden komen? Wel, ik zeg u dat het een buitensporig is, als ik hier op de hacienda eens een paar gasten krijg, met wie men behoorlijk kan praten. Stijg spoedig te paard, dan vertrekken wij.

Zonder van de aangeboden hulp van de toegelopen staljongen gebruik te maken, wipte Raffles in de zadel en Lucile riep dadelijk opgewonden uit:

— Gij zijt een uitstekend ruiter, Senor. Men kan wel zien, dat gij veel paard rijdt.

— Het is een van mijn meest geliefkoosde soorten sport, miss Lucile.

Hij raakte het paard even met de sporen aan, dat onmiddellijk als de wind voortstootte en de anderen volgden het,

zodat de kleine troep van vier ruiters al spoedig uit het oog van de vrouw des huizes was verdwenen, die hen, op de veranda staande, had nagekeken.

Nadat er omstreeks anderhalf uur was gereden en menige omweg was gemaakt, om de mooiste punten te bezoeken, hield Tacoma eensklaps zijn paard in, wees met de korte rijzweep voor zich uit, en zei:

— Daar ligt de oude zilvermijn.

Nieuwsgierig dreven Raffles en Brand hun paarden aan en een kwartier later stonden zij aan de rand van een ondiepe dalkom, waar zich de zilvermijn had moeten bevinden.

Maar nergens was enig spoor van leven te bekennen.

Geruime tijd bleef Raffles toezien en toen liet hij zich eensklaps van de rug van zijn paard glijden, na Brand de teugels in handen te hebben gegeven en begon voorzichtig de helling van de grote kuil af te dalen.

Hij liep langzaam voort tot aan een der terrasvormige verdiepingen, waar blijkbaar hard gewerkt was, in de hoop, een ader te zullen ontdekken en keerde vervolgens weer terug, nadenkend en met gebogen hoofd.

— Zilver gevonden, mijnheer? vroeg Lucile glimlachend.

— Neen, miss, en hier is het ook zeker niet, antwoordde Raffles met een glimlach. En toch zou het mij niets verwonderen, als hier dichtbij... Maar wat is dat daar? zo viel hij zichzelf in de rede.

Racoma volgde de richting van zijn blik en antwoordde toen lachend:

— Daar woont Jim Moore, bijgenaamd gekke Jimmy. Als gij lust hebt, kunnen wij hem wel eens opzoeken.

— Hoe komt hij aan die bijnaam? vroeg Brand nieuwsgierig. Is hij werkelijk gek? Een soort kluzenaar zeker?

— Dat laatste is waar, senior, antwoordde Tacoma. Hij woont daar geheel alleen met zijn volwassen dochter en een grote, woeste hond, voor wie gij u in acht zult moeten nemen. Hij is een uitmuntend schutter en hij leeft zo goed als uitsluitend van de opbrengst van zijn geweer.

— Is dat daarginds ook uw gebied, waar zijn woning staat? vroeg Raffles.

— Nog niet, maar dat zal het toch wel worden, antwoordde Tacoma op grimmige toon. Hij zit mij daar in de weg en als ik geen medelijden had met zijn dochter...

— Wat meent gij daarmee? vroeg Raffles vol belangstelling. Bezit hij daar dan grond?

— O, een klein lapje, de moeite niet waard, ternauwernood enige hectaren.

— En waarom is hij juist zo op dat stuk grond gesteld? vroeg Brand.

— U wilt het misschien niet geloven, senior, maar hij zegt dat daar zilver in de grond zit, antwoordde Tacoma, proestend van het lachen.

— Hebt gij dat zilver dan gezien? vroeg Raffles.

— Hij is wel eens komen aanlopen met een klein klompje en hij zei dat hij dat op zijn terrein had gevonden. Ik hoef u zeker niet te zeggen, dat er niemand is die hem gelooft. De grond is daar bijna even steenachtig als hier in dit verlaten dal en als er wat in de grond zit, dan zijn het keien.

— Dat is zonderling, mompelde Raffles. Ik zou die man werkelijk wel eens willen spreken.

— Wij zullen er dadelijk heengaan, senior.

— En zijn dochter?

— O, dat is een halve wilde. Hoe kan het ook anders? Zij woont daar zeker al een jaar of tien met haar vader, zonder ooit iets anders te zien dan nu en dan een verdwaalde cowboy, die maar liever zo gauw mogelijk weer weggaat vanwege de hond en de aard van Jane, die zeer handgauw is met haar revolver en niet zou aarzelen, iedereen een kogel tussen de ribben te jagen, die het zou wagen een vinger naar haar uit te steken.

De paarden werden weer aangezet en langs de rand van de dalkom, die zo zonderling afstak bij de weelderige plantengroei rondom, trok de kleine ruitersstoet in de richting van het kleine bosje, waarachter een fijne rookpluim bijna kaarsrecht in de lucht opsteeg.

Na een rit van omstreeks tien minuten drongen de paarden in het bosje door en niet lang daarna hielden de ruiters hun dieren in aan de zoom van een soort heidevlakte, die paars zag van de heidebloemen.

Niet ver van het bosje stond een huis, als men tenminste die naam mag geven aan een hut, opgetrokken uit het vreemdste allegaartje, dat men zich kan voorstellen, oude pakkisten, stukken golv plaatijzer, een gedeelte van een kist, waarin een vleugelpiano vervoerd was, ijzerdraad en oude petroleumblikken, die uit elkaar waren geslagen en waarmede het dak bekleed was.

De deur stond open en naast die deur was een menselijk wezen gezeten, van wie het niet zo spoedig was uit te maken, tot welk geslacht het behoorde.

Het was geheel als man gekleed.

Dat het een vrouw was, bleek wel uit het werk dat zij verrichtte, want zij was bezig, aardappelen te schillen.

Op hetzelfde ogenblik dat de kleine cavalcade op de zoom van het bosje verscheen, kwam er een grote wolfshond op de drempel van de hut, die hen zeker geroken had en dadelijk dreigend begon te grommen, terwijl de haren van zijn nek overeind gingen staan en zijn lange, melkwitte, spitse tanden zichtbaar werden.

Raffles had zich reeds uit de zadel laten glijden en ging bedaard op de hut toe, terwijl achter hem de verschrikte stem van Lucile klonk:

— Wees voorzichtig. De hond zal u bijten, sir. Het is een halve wolf.

— Ik heb nog nooit een hond ontmoet, waarvoor ik bang behoef te zijn, miss.

Onbevreesd ging hij verder, met flinke stappen, de ogen steeds op die van de hond gericht, die dreigend een paar stappen naderbij kwam, ofschoon het meisje hem aan zijn lederen halsband trachtte terug te houden.

Maar zonder zijn stap een ogenblik te vertragen, ging Raffles bedaard verder, de hond kwam hem tegemoet gelopen en toen stond het dier eensklaps stil, op een meter afstand van Raffles,

schijnbaar zeer verbaasd over de moed, die de ander toonde.

Hij stond een ogenblik als uit brons gegoten, de oren in de nek, de haren op zijn rug steil omhoog, de scherpe tanden blikkerend onder de weggetrokken lippen en toen maakte hij eensklaps rechtsomkeert, zacht brommend en kwam met gebogen kop naar de hut terug, om zich neer te vlijen aan de voeten van het meisje.

Jane More was langzaam opgestaan, trad Raffles tegemoet en zei, toen zij vlak voor hem stond:

— Wie zijt gij, vreemdeling, dat gij geen vrees koestert voor Wolf en hem met een enkele blik hebt kunnen bedwingen?

— Mijn naam? Die kan ik u voorlopig niet noemen, miss, antwoordde Raffles. Staat ge mij toe, dat ik enige ogenblikken met uw vader spreek?

— Kent ge hem?

— Neen, maar senior Tacoma, mijn mijn gastheer, sprak mij over hem en...

— En hij heeft u zeker gezegd, dat hij krankzinnig is? viel Jane hem in de rede, terwijl zij spottend en verachtelijk de schouders ophaalde.

— Niets van die aard, miss Jane. Hij zei alleen maar, dat uw vader in de streek doorgaat voor iemand, die...

— Die ze niet alle vijf bij elkaar heeft, viel Jane hem opnieuw in de rede, terwijl haar ogen schitterden. Zeg het maar gerust, vreemdeling. Wij zijn er niet boos om, mijn vader en ik. Des te erger voor de dwazen, die geloven, dat hij niet goed bij zijn verstand is. Maar daar is mijn vader, als gij wilt, kunt gij met hem zelf spreken. Gij treft het dat hij thuis is.

Op het horen van de hem vreemde stem was er zoeven een man van een jaar of vijftig, ofschoon hij ouder leek door het spierwitte haar, op de drempel van het huis verschenen.

Hij hield een voortreffelijk geweer in de hand en keek scherp naar Raffles met zijn ogen, de ogen van Jane, zijn dochter.

Raffles kwam langzaam op hem toe en vroeg:

— Gij zijt immers Jim Moore?

— Gekke Jimmy, om u te dienen, antwoordde de man met het witte haar met een kort lachje.

— Dat is uw dochter? vervolgde Raffles, zonder op deze uitval acht te slaan.

— Zo is het. Maar tred binnen, al ga ik de laatste tijd niet veel meer om met beschaafde lieden, ik wil u daar toch niet buiten laten staan in de brandende zon en een glas landwijn zult gij toch wel met mij willen drinken. Ik houd van moedige lieden en gij moet wel moedig zijn, daar ge mijn hond onbevreesd zijt tegemoetgetreden.

— Als dat de taal van een gek is, dan ben ik zelf ook niet goed wijs, mompelde Raffles voor zich heen, terwijl hij binnentrad en zijn hoed afnam.

Hij kon ternauwernood overeind staan in het lage vertrek, maar de bewoner van de hut bood hem dadelijk een ruwe zetel aan, keek hem nog eens opmerkzaam aan, gaf Jane die eveneens was binnentreden, een wenk, die daarop een fles wijn en een paar tinnen kroezen haalde en zei, op dezelfde toon van zoeven:

— Zeker op aanraden van Tacoma, eens een kijkje bij de dwaas nemen?

— Volstrekt niet, Moore, antwoordde Raffles bedaard. Ik heb u eens willen spreken, omdat ik gaarne dat klompje zilver wilde zien, dat gij hier uit de bodem hebt gehaald, naar gij zegt.

Er greep plotseling een algehele verandering plaats met Moore en nu vertoonde zich werkelijk op zijn gelaat een uitdrukking, die wel wat op waanzin geleek; zijn neusvleugels trilden, zijn ogen begonnen koortsachtig te fonkelen, zijn voorhoofd vertrok zich in rimpels en er liep een zenuwachtige rilling over zijn slecht geschoren wangen.

Hij stond op en ging naar een eenvoudig muurkastje, waarvan de deur met een spijker en met een eindje touw gesloten kon worden.

Hij opende het deurtje en nam van een plank een klein, in kranten gewikkeld voorwerpje.

Daarmede kwam hij naar de ruwe tafel terug, maakte het pakje open en

toonde Raffles een stukje metaal, dat in het geheel niet op zilver, maar veel-
eer op lood geleek, dof en vuil.

Raffles nam het aan, krabde een weinig van de oppervlakte met zijn pen-
nemes weg en wist de volgende seconde, dat hij inderdaad zilver en wel van
een uitstekende hoedanigheid, in de han-
den hield.

— Hebt gij dat op uw grond gevonden, Moore?

— Niet er op, er in. Ik weet dat er
veel meer zit, véél meer. Het zit diep,
maar het moet er tamelijk gemakkelijk
uit te halen zijn. Het is op mijn ge-
bied voornamelijk vermengd met lood-
erts, dat, zoals gij waarschijnlijk zult
weten, menigmaal grote hoeveelheden
zilver bevat. Zo was ook dit stukje. Ik
heb het in een soort smeltkroes gesmol-
ten en het zilver heeft zich afgeschei-
den. Maar ik heb het ook nog gevon-
den, in verbinding met zwavel en anti-
monium. Het zit op een diepte van een
meter of tien, twintig, en als ik de ma-
chines en gereedschappen maar had,
en een installatie bezat, zoals een af-
drijfoven, een Pattinsonketel, of anders
een zinkdistilleeroven, dan zou ik de
mensen tonen, dat ik niet gek ben. Maar
men gelooft mij toch niet; men denkt
met een gek te doen te hebben, om-
dat hiernaast niets uit de bodem is ge-
haald. O... al zou ik hun een bonk zil-
ver tonen, volkomen zuiver en zo groot
als mijn vuist, zij zouden het toch niet
geloven, mij uitlachen en zeggen dat ik
dat stuk zilver ergens gekocht had.

— Hebt gij hier misschien iets van
dat zilverhoudende zwavel? vroeg Raf-
fles.

In plaats van te antwoorden stond
Moore vlug op, ging weer naar het kast-
je en nam daaruit met trillende handen
een vuistgroot stuk zwavelerts, geel-
grijs en hier en daar met een mes of
scherpe beitel aangetast, zodat duide-
lijk de glanzende stipjes van het zilver
te zien waren.

Raffles had een kleine zakloupe te
voorschijn gehaald, bekeek de klomp
met de grootste aandacht, klopte er op

met het heft van zijn zakmes en zei toen, terwijl hij het hoofd weer oprichtte:

— Dit is, zonder enige twijfel, zilverhoudende zwavel, mijn waarde Moore, en als gij deze klomp werkelijk op uw gebied hebt gevonden...

— Mijn vader liegt nooit, vreemdeling! riep Jane op heftige toon. Ik was er trouwens bij.

— Dat is mij voldoende, zei Raffles eenvoudig. Ik zou echter graag eens de plek zien, waar die klomp werd gevonden. Staat ge mij dat toe?

Hij greep Raffles driftig bij de arm, voerde hem met zich mee naar buiten, haalde een soort buis te voorschijn uit een klein loodsje, welke er uitzag als een gaspijp en aan het einde voorzien was van een primitief graafwerktuig, nam een paar houwelen over zijn schouder en zei opgewonden:

— Dit is voor de eerste maal sedert vele jaren, dat iemand althans naar mij luistert en mij laat uitspreken.

— En misschien doe ik nog wel méér ook, Moore, zei Raffles zacht. Maar laat mij eerst mijn metgezellen inlichten; zij wachten nog steeds op mij.

Raffles begaf zich naar de kleine groep terug, nam de teugels van zijn paard van Brand over en zei glimlachend:

— Ik denk hier vandaag te blijven, vrienden. Bekommer u niet om mij, ik zal de weg terug wel vinden en in ieder geval ben ik, voor de duisternis valt, weer op de hacienda terug. Die Moore is een heel belangwekkend man en ik heb beloofd, de dag hier door te brengen.

Zij namen dus afscheid van hem en het drietal reed terug, nadat Raffles met Brand een veelzeggende blik had gewisseld.

Raffles ging zijn paard aan een staak bij de hut vastmaken, voegde zich bij Moore, die van ongeduld stond te trapelen.

Moore liep zo snel dat Raffles moeite had, hem in de brandende hitte bij te houden.

Zonder dat er een woord gewisseld werd, bereikten de beide mannen onge-

veer een half uur later een soort duinpan, alleen met dit verschil dat hier geen zand te zien was; alleen maar klei, rotsachtig gesteente en hoog opgeschoten taai prairiegras.

De pan vertoonde alle kentekenen van herhaaldelijk met het houweel te zijn aangetast.

Er liep een klein, ondiep stroompje door, nauwelijks een meter breed en daarheen richtte Moore het eerst zijn schreden.

Hij stak de eigenaardig gevormde boor zo diep mogelijk in het water, wroette met kracht in de bodem, draaide aan een soort zwengel, waardoor hij, door middel van een paar aan elkaar bevestigde, roestige fietskettingen, aan het andere einde de eigenlijke boor deed draaien, een soort Jacobs ladder in het klein, en trok toen het hele toestel weer terug.

In een der kleine schoepen lagen wat grote en kleine stukken zwavelerts en toen Raffles er een paar had uitgenomen en ze had onderzocht, zei hij met een glimlach om de lippen:

— Luister nu eens goed, Jim Moore. Deze grond is zilverhoudend, of ik behoor in een gekkenhuis thuis. Geef mij een week tijd, om de grond te onderzoeken met betere gereedschappen dan dat ding, dat gij zelf gemaakt hebt. Na afloop van die tijd en bij gunstige uitslag, zal ik u het voorstel doen, u de middelen te verschaffen, deze mijn te exploiteren, tegen voorwaarden die u zeker niet onredelijk zullen voorkomen. Ik eis slechts een behoorlijk aandeel in de winst, anders niet. Wilt ge mij als medewerker erkennen, mij is het goed. Dat zijn zaken, die wij nader kunnen bespreken. En hoe groot ook het kapitaal moge zijn, dat gij in deze onderneming denkt te moeten steken, ik zal het u verschaffen, als na een week het onderzoek is geëindigd.

Moore keek Raffles een ogenblik als verwezen aan, toen perste zich een droge snik uit zijn keel en zonder zelfs antwoord te geven snelde hij zo vlug hij kon naar de hut terug, om zijn dochter van het grote nieuws in kennis te stellen.

HOOFDSTUK VII.

DE KRACH

Ongeveer veertien dagen waren verlopen sedert dit gesprek tussen Raffles en Moore, toen de Grote Onbekende plotseling weer in Londen opdook, in gezelschap van Brand en Henderson.

Hij kwam aan de vooravond van opzienbarende gebeurtenissen, die hun schaduwen reeds vooruit hadden geworpen.

Diezelfde dag had de Beurs een toneel aanschouwd, zoals er sedert lange jaren niet was voorgevallen.

Een paar duizend Beursbezoekers stonden daar met rode, glimmende gezichten te schreeuwen en te tieren, gesticuleerden met hun armen en brulden tot zij hees werden, allerlei cijfers, ronddraaiend voor het reusachtige, zwarte bord, waarop onvermoeibare, maar even vuurrode effectenhandelaars telkens nieuwe cijfers schreven, weer uitwisten en door andere vervingen, om ze dan opnieuw uit te wissen en dat alles onder een oorverdovend lawaai, dat een buitenstaander zeker de indruk moest geven, alsof hij met een troep krankzinnigen te doen had.

De zaak was, dat reeds de vorige dag geruchten de ronde hadden gedaan aangaande de «Maatschappij tot exploitatie van de zilvermijn te Fort Collins», die de duizenden inleggers met de grootste ongerustheid vervulden.

Daartoe hadden enige kleine berichten in een paar bladen aanleiding gegeven, die volstrekt geen reden hadden om niet de volle waarheid te zeggen, omdat zij geheel en al onafhankelijk waren van de Colorado Maatschappij.

Juist op de dag van de terugkomst van Raffles en Brand barstte de bom.

De «Westminster Gazette» van die ochtend bevatte een telegram van haar speciale correspondent, die het blad, zoals later bleek, in het geheim naar Ame-

rika en wel naar Denver in de Staat Colorado had gezonden, met de snelst mogelijke gelegenheid en die nu rapport uitbracht over zijn bevindingen aldaar.

Het voorlopig bericht, een zeer duur telegram was slechts zeventig regels lang, maar het had de uitwerking van de lont in een buskruitvat.

Er was geen zilvermijn bij Fort Collins.

Er waren slechts overblijfselen van een mijn en dat was alles.

Geen enkele arbeider, geen opzichters geen directie, geen werktuigen, niets, letterlijk niets.

Alles was bedrog, men was er ingevlogen, er zat daar voor geen dollar in de bodem.

En om de indruk van dit noodlottige telegram nog sterker te maken, deelde de correspondent zo terloops mede, dat juist naast die volkomen waardelooze wildernis een mijnbedrijf in gang werd gezet.

De claims waren afgepaald, iedere dag werden er machines aangebracht, men bouwde er met koortsachtige haast noodwoningen voor de arbeiders en reeds was, een paar dagen voor het bericht in de «Westminster Gazette» verscheen, de eerste spade in de grond gestoken.

Men begreep er niets van, en meende te dromen.

Wie was de eigenaar van de nieuwe mijn, die zulk een overvloed beloofde op te brengen en die gelegen was naast dat ondankbare terrein, waar men na maandenlange arbeid niets had kunnen vinden?

De schrijver van dit artikel noemde een naam: Jim Moore.

Hij deelde mede, dat die Moore tot dusverre voor een zonderling was ver-

sleten en geen andere bezittingen had dan een hut van pakkisten en petroleumblikken, een geweer en een kwade hond.

Hoe kwam die man dan plotseling aan al dat bedrijfskapitaal?

Dat kon de correspondent onmogelijk mededelen, al had hij moeite genoeg gedaan het te weten te komen.

Maar Moore was zó gesloten als een oester geweest en had hem slechts glimlachend te verstaan gegeven, dat men het ter zijner tijd wel zou vernemen, maar dat hij zijn « compagnon » geheimhouding beloofd had.

En daarmee had de correspondent zich tevreden moeten stellen.

De indruk van dit telegram laat zich gemakkelijker raden dan beschrijven.

Het werd voor het eerste gelezen om acht uur in de ochtend en reeds om half negen moest politie te voet en te paard de strijd aanbinden tegen een grote mensenmenigte, die zich verdrong voor het kantoorgebouw van Daring en Durham, een menigte woedende ontstelde, wanhopige en doldriftige lieden, die toegang wilden en schreeuwend en krijsend hun geld teruggeisten.

Om half tien was er geen doorkomen meer aan en moest om versterking worden getelefoneerd.

En intussen zaten Raffles en Brand in de eetkamer van hun huis, lazen achtereenvolgens het bericht en keken elkaar een ogenblik zwijgend en veelbetekenend aan.

Toen begon Raffles en zijn stem klonk ernstig.

— Dat komt eigenlijk te vroeg. Daarop heb ik niet gerekend. Ik weet niet of de « Westminster » er wel goed aan deed, aldus de knuppel in het hoenderhok te werpen.

— Je had het toch niet kunnen tegenhouden, Edward, onmogelijk, zei Brand zacht. O, die ongelukkigen. En die ellendige schurken, die dit alles veroorzaakt hebben.

— Ja en het ergste is nog dat wij die mensen onmogelijk kunnen helpen, zei Raffles met gefronste wenkbrauwen. Het zijn er duizenden en men plukt geen veren van een kikker, zoals de

volksmond zegt. De gehele zaak is geen tien pond sterling waard, want wij weten maar al te goed, dat er daarginds niets te halen valt. Het is wel een durales voor hen.

— Maar Philip Daring is toch zeer rijk. Dan moet hij maar met zijn eigen kapitaal die mensen schadeloos stellen.

— Althans gedeeltelijk. Het is de vraag, of hij niet reeds gevlucht is bij de eerste rommelingen van het naderende onweer. Kom, Charles, wij moesten eens naar de City gaan; het zal daar wel roerig zijn.

De beide vrienden verlieten het huis, stapten voor de deur in de auto, welke door Henderson bestuurd werd en lieten zich naar de straat rijden, waar zich het kantoorgebouw van Daring en Durham bevond.

Maar verder konden zij niet.

De straat stond vol mensen en er hing een onheilspellende stilte boven die menigte, alsof een groot onheil dreigde.

Slechts nu en dan hoorde men snikken, of een rauwe kreet van woede en menigmaal werd er dreigend een vuist opgeheven naar het prachtige gebouw.

Toen zij uit de auto stapten, konden Raffles en Brand zien, dat deze dam van mensen tot vlak voor het huis samengeperst en dat men trachtte binnen te dringen, ofschoon de politie het uit alle macht wilde beletten.

Raffles haalde de schouders op en zei met een bitter glimlachje:

— Wat helpt het, of die ongelukkigen zich daar verdringen? Zij zullen waarschijnlijk geen penny van hun geld terugzien; de Bank zal uitbetalen wat zij aan kasmiddelen heeft, en dat is natuurlijk op geen honderdste genoeg.

Op dat ogenblik ontstond er een grote opschudding vlak voor het huis en Raffles en Brand konden zien hoe een grote politiemacht met de uiterste krachtsinspanning ruim baan maakte voor een grote, glanzende auto, die zo juist was komen voorrijden.

Met de grootste moeite, na Henderson met de auto te hebben weggezonden, wisten zij een weinig naar voren te dringen en zij zagen nu wie er in de grote wagen zaten.

Het was Philip Daring, in gezelschap van zijn dochter May.

Hij was zeer bleek en het was duidelijk, dat hij door de gebeurtenissen overrompeld was en deze mensenmassa voor zijn kantoor zeker niet had verwacht.

De auto was eensklaps tussen de volksmenigte ingeraakt en daar omkeren niet meer mogelijk was, had hij, alles trotserend, de chauffeur bevel gegeven naar zijn kantoor te rijden, waar hij meende, op voldoende politiehulp te kunnen rekenen.

May was eveneens doodsbleek en had zich aan de arm van haar vader vastgeklemd, die reeds was opgestaan om uit te stappen.

Raffles en Brand waren tot op weinige meters afstand doorgedrongen en zij hoorden duidelijk hoe May Daring uitriep:

— Wat betekent dat toch, vader? Waarom staan al die mensen hier? Wat willen zij van u?

— Het betekent niets, kind, antwoordde Daring op schorre toon.

— Wat het betekent? gilde een schrille stem boven alles uit. En wat wij van je vader willen, mooie nuf? Dat zul je horen.

Het was een vrouw met stekende zwarte ogen en vrij goed gekleed, die deze woorden had uitgesproken, terwijl zij dreigend tot vlak voor de auto drong, onbevreesd voor de gummi-knuppels der politieagenten.

Zij zag er als een ware furie uit, toen zij op gillende toon hernam:

— Wij willen ons geld terug, dat jouw mooie vader ons ontstolen heeft. Wij willen die dief aan de eerste de beste lantaarnpaal ophangen, die ons ons beetje geld heeft weten te ontfutselen met allerlei mooie praatjes. Wat het betekent? Dat je vader een ellendeling, een bedrieger, een zwendelaar is. Het betekent dat jij zo mooi gekleed bent van ons geld, dat die nieuwe auto betaald is met ons geld, dat jullie brassen, lekker eten, naar allerlei pretjes gaan van onze centen. Maar we laten het er niet bij. Hij moet ons alles te-

rugbetalen, tot de laatste cent, of er gebeuren ongelukken.

De vrouw gilte zo luid, haar gelaat geleek zozeer op dat van een dolzinnige furie, dat May dodelijk ontsteld zich aan haar vader vastklampte, die ook zijn bezinning dreigde te verliezen.

Steeds meer drong de menigte op; de politie begon zich ernstig ongerust te maken en floot om meer assistentie.

Maar voor die kon aanrukken, geschiedde het ongeluk reeds.

Tot het uiterste gebracht, dol van woede, wanhopig door dit zo plotselinge verlies, drong een twintigtal mannen op de auto in, gewapend met stokken, boksbeugels en zelfs messen, drong de politie op zijde en sprong aan weerszijden op de treeplank.

De portieren werden open gerukt en Daring uit de auto gesleurd. Door een hevige slag met een stok geveld, viel Daring achterover op straat, terwijl het bloed over zijn voorhoofd stroomde.

— Slaat die meid neer! gilte de furie, schuimbekkend van woede. Zij heeft evenveel schuld als haar vader.

Op dat ogenblik baande zich iemand met inspanning van alle krachten een weg door de menigte.

Het was Alfred Shelly, die zoeven uit het kantoorgebouw was gekomen, waar hij, op een der balcon, het gehele toneel vol onrust had gadegeslagen.

Woest wierp hij zich op de mannen, die de auto omringden, sloeg hen terzijde en trachtte May Daring te bereiken, terwijl hij het meisje toeriep:

— Vrees niets, May, ze zullen je niet durven aanraken. Ik zal je beschermen. Reken op mij... ik zal...

Verder kwam hij niet, want een grote kerel wiens ogen met bloed belopen waren en wiens gelaat van woede was vertrokken, had een soort knuppel opgeheven en sloeg er hem met alle macht mee op het hoofd.

Bewusteloos zakte de ongelukkige jonge man ineen en bleef, half over het portier neerhangend, liggen.

Blijkbaar verschrikt door dit schouwspel, terugdeinzend voor verdere geweld daden, nu zij reeds een onschuldige getroffen hadden, begon de menigte te-

rug te deinzen en de snel aanrukkende politieversterkingen wisten de menigte nu vrij spoedig te verspreiden.

Daring en Shelly werden het kantoorgebouw binnen gedragen.

De jonge man bleek vrij ernstig gewond te zijn; de kwetsuur van de bankier had minder te betekenen en hij kwam dan ook spoedig bij kennis.

Hij werd in zijn eigen auto, welke de verschrikte chauffeur snel op een veilige afstand gereden had, naar huis gebracht, maar May volgde hem niet; zij bleef bij de man die zij liefhad.

Haar gezicht was nog steeds doodsbleek, er liepen snelle huiveringen over en haar lippen trilden zenuwachtig.

Zij had van financiële zaken geen verstand, maar toch begreep zij nu maar al te goed, dat haar vader iets ernstigs moest hebben misdreven, dat hij een laffe bedrieger, een dief, een gewetenloos man was.

Pas nadat er gezorgd was voor Alfred Shelly, die met de grootste omzichtigheid in een ziekenauto naar de woning van zijn moeder werd vervoerd, begaf May Daring zich eveneens naar huis, vervuld van een droefheid en een afschuw, die bijna haar zwakke krachten te boven gingen.

Diezelfde avond nog, omstreeks tien uur, liet er zich iemand bij Daring aandienen, onder de naam Lord William Aberdeen, die echter geenszins bleek te gelijken op de man, die Daring kende, en die hij daarom ook met grote verbazing aankeek.

Daring had nog een verband om het hoofd, maar voor het overige was hij volkomen bij zinnen en binnen enkele dagen zou hij geheel hersteld zijn.

Hij was niet zonder moeite uit zijn stoel opgestaan, nog verzwakt door het bloedverlies en zei verbaasd:

— Heeft de bediende uw naam wel goed verstaan? Gij zeide toch dat gij Lord Aberdeen waart?

— Ik noemde die naam slechts, omdat ik weet dat gij Lord Aberdeen kent en om bij u te worden toegelaten, zei Raffles bedaard. Mijn naam luidt anders; misschien zeg ik u die nog wel.

— Wat moet dit alles betekenen? Waartoe die geheimzinnigheid? Waarom wilt u niet zeggen wie gij zijt?

— Hebt geduld, mijnheer Daring, gij zult het te weten komen. Laten wij voorlopig aannemen, dat ik houder ben van enige aandelen in uw zilvermijnmaatschappij.

Daring keek onwillekeurig in de richting van de elektrische knop op zijn schrijftafel, maar Raffles zei glimlachend:

— Naar dat knopje behoeft gij niet te kijken, mijnheer Daring. Het dient toch tot niets op het ogenblik; de draad heb ik doorgeknipt.

— Gij wilt dus, gij zijt gekomen om... hakkelde Daring, die zeer bleek was geworden.

— Stel u gerust! viel Raffles hem koeltjes in de rede. Ik zal u met geen vinger aanraken. Maar ik wil u wel enige dingen zeggen en ik zou u raden, ze goed te overwegen. Vertel mij nu eerst eens, mijnheer Daring, waar Durham, zich bevindt.

— De ellendeling is gevlucht; hij was het, die alles aan de dag heeft gebracht, die de « Westminster Gazette » tersluiks in overweging gaf die correspondent naar Amerika te sturen, en dat alles omdat ik niet wilde, dat hij...

— Zwijs maar, mijnheer Daring. Ik ben op de hoogte. Gij wilde niet, dat hij met uw dochter trouwde. En zeg nu eens: hoe is het oordeel van miss May nu wel over u? Is zij niet trots op haar vader? Heeft zij hem niet bijzonder lief om zijn betrouwbaarheid, zijn eerlijkheid en rechtschapenheid? Het was een verkwikkend toneel, vanochtend, nietwaar? Een kind, dat haar vader door een volksmenigte hoort uitmaken voor dief en oplichter. Gij verbleekt? Ik doe u lijden? Maar hebt gij dan geen ellende en rampspoed gebracht in duizenden gezinnen, alleen om uw eigen beurs te spekken?

Daring zat als verslagen in zijn stoel, bleek en bevend zonder Raffles te durven aanzien.

— Luister en bedenk, dat ik niet tweemaal hetzelfde zeg, ging Raffles op strenge toon voort. Ik ben Raffles. Gij

hebt zeker wel eens van mij gehoord? Zorg dat het hierbij blijft en dat gij niet persoonlijk met mij kennis maakt. Gij zijt rijk, rijker nog dan ik dacht. Gij zijt in staat, die ongelukkige aandeelhouders voor een groot gedeelte zelf schadeloos te stellen. Dat moet gij met uw particulier vermogen doen, maar dat is mij onverschillig.

— Als ik het doe, dan ben ik geruïneerd, dan ben ik tot de bedelstaf gebracht, jammerde Daring.

— Dat heeft niet veel te betekenen, hernam Raffles op koele toon. Gij hebt het zelf gewild.

— Maar mijn kind, mijn dochter.

— Aan uw dochter hadt gij eerder moeten denken.

— Ik heb haar rijk willen maken.

— En daarom zijt gij een dief geworden. Dat is een zonderlinge manier. Bedenk dat uw dochter u nu veracht; gij kunt haar achting terug winnen door u op te offeren. Doet gij het niet, dan zal ik er u toch later toe dwingen en als Raffles zo iets zegt, dan meent hij het ook. Wat uw dochter betreft, voor haar lot behoeft gij niet bezorgd te zijn. Zij zal met Alfred Shelly in het huwe-

lijk treden, die vanochtend zijn leven gewaagd heeft om haar te beschermen.

— Hij is straatarm, steunde Daring.

— Hij zal rijk zijn. Hij is, of hij wordt althans aandeelhouder in de nieuwe zilvermijn bij Fort Collins, maar ditmaal de ware. Ik spreek over de mijn van Jim Moore. De man verdient ten volle, dat hij geholpen wordt. Als hij wil, kan hij daarheen gaan, maar dan met May. En als ge mijn raad wilt volgen, ga dan met hen mee, zodra gij hier uw verplichtingen nagekomen bent. Gij moet begrijpen dat uw rol hier is uitgespeeld. Ik geef u twee dagen, niet langer en reken er op dat Durham ook het zijne zal bijdragen.

...

Reeds de volgende dag had Philip Daring zo goed als zijn gehele particuliere vermogen opgeofferd, om de aandeelhouders en de kopers van effecten schadeloos te stellen.

Dat was het werk geweest van John Raffles en van twee donkere meisjes.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Russische Kroonjuwelen

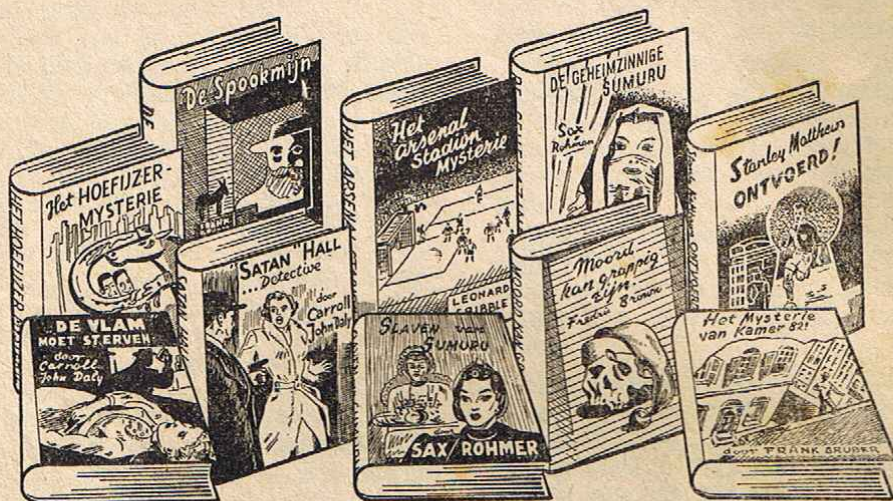
10 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.— VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Slaven van Sumuru — 2. De geheimzinnige Sumuru, beide door Sax Rohmer — 3. Het Arsenal Stadion Mysterie — 4. Stanley Matthews ontvoerd, beide door Leonard Gribble — 5. Satan Hall Detective — 6. De Vlam moet sterven, beide door Carroll J. Daly — 7. Moord kan grappig zijn door F. Brown — 8. Het Hoefijzermysterie — 9. Het Mysterie van Kamer 821 — 10. De spookmijn, alle door Frank Gruber.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2273 pagina's.

Deze boeken kostten f. 49, nu **VOOR SLECHTS** f. 29.50, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29.50 of 1e termijn.

Men vermeldte : « Detective Ster - Serie ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266